

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 25 - SETEMBRE-OCTUBRE-NOVEMBRE 1982

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

LA CASA
DE LES VÍDUES
AHIR i AVUI

- “EL NIU” DELS NENS.
- UNA NOVA URBANITZACIÓ
L'especulació continua.
- HOMENATGE A LA 3.ª EDAT.

- LA LLUITA PER LA
REFORMA DEL CASINO.
 - CINC ELECCIONS
A LLAGOSTERA.
- i les seccions habituals.

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

**MATEU
FONT**

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36 Tel. 83 06 20

**SERVEI DE GRUA
PLANXA I PINTURA**

**Construcciones
JOSE
Ramirez**

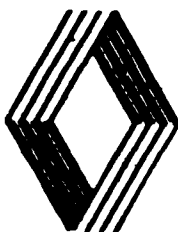
Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

**Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA**

**JOAQUIM
COMAS
CORRIUS, S.A.**

CONSTRUCTOR D'OBRES

C/. Maïena, 15 - Tel. 83.02.06

LLAGOSTERA

**L'HOSTAL
DEL BON VI**

C/. Camprodón, 3 - LLAGOSTERA

Us dona la benvinguda

Gràcies.

SUMARI

Portada: LA CASA DE LES VÍDUES

- 3 - Pòrtic
- 4-5 - La Guarderia
- 6-7 - Continua l'especulació
- 8 - Temps i Coses, per P. Parés C.
- 9 - Entrevista: Emili Gispert
- 10-11- Coses del Poble
- 12 - La barricada
per Vladimir Lapera
- 13 - Apunts d'una dona
per Margarida del Cabo
- 13 a 15 Recordant un ans d'ahir
per en Tià
- 16-17- La lluita per la reforma
del Casino
- 18-19- La Casa de les Vídues
- 20 - Ni mar, ni muntanya...
per Joan Ventura
- 21 - Poesia
- 22 - Acudits d'en Ramon
- 23 - Passatemp
- 24-25- Opinió... opinió... opinió...
- 26 - Teatre
- 27 - Plana de gresca
- 28-29- 5 Eleccions a Llagostera
- 30 a 32 Radiografia d'un viatge a Roma
per Llorenç Ventura
- 33 - Esports, per Jordi Fontanals
- 34 - Curiositats de l'àvia

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

PÒRTIC

ABSENCIA, O L'AVENTURA DE JOAN VENTURA

Aquesta és una Revista d'absència. Per primera vegada des d'aquell mes de març del 1980 en què sorgí el núm. 0 del Butlletí de Llagostera, en Joan Ventura no es troba entre els que breguen per fer-lo possible. Ell fou el principal impulsor, l'eix de la Revista. Hem descobert que la seva presència, sinó imprescindible, si és insubstituïble. Insubstituïble el seu sentit de la responsabilitat, el seu esforç diari, el seu compromís. Complia i feia complir. Irònicament diríem que era com una mare per a tots. El Col·lectiu s'ha quedat orfe... En Joan Ventura ha llençat a l'aventura el seu temperament desconcertat, ha fugit darrera nous horitzons, a descobrir món, a provocar aconteixements, com diu ell mateix en el NI MAR NI MUNTANYA, que en aquesta ocasió ens ha arribat planejant per damunt l'oceà fins a posar-se en aquestes planes.

Mentre ell gaudeix de la vida, assolim el núm. 25 d'una Revista que es reitera en la seva independència, en la seva línia crítica i compromesa, en la voluntat de reflectir la vida llagosterenca i d'apropar a l'abast de tothom aquelles qüestions que més intervenen en el nostre present i futur com a poble. En definitiva donar a conèixer Llagostera als propis llagosterencs.

És amb aquesta intenció que destinem les planes centrals a la Casa de les Vídues, una obra que ha encès polèmiques i caldejat més d'un ambient, però que s'ha culminat sense massa oposició i com arrossegada per una inèrcia imparable (?).

Col·lectiu de Redacció

COL·LECTIU DE REDACCIÓ:

Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Maria Lloset, Enric Ramonet, Elena Roget, Joan Ventura, Eduard Vert, Ruth Vert.

Fotografies: Xavier Ruiz

Llagostera, setembre-octubre-novembre del 1982

Núm. 25

Dirigit pel: Col·lectiu de Redacció Editat per: L'Associació de Veïns
Apartat 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques Duch - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300-1980

LA "GUARDERIA": una necessitat social

Introducció

"Les primeres guarderies sorgiren pels voltants del segle XVIII. Tenien una funció d'asil i estaven destinades a les classes més necessitades. (...) Durant la segona República (...) sorgiren les "guarderies de guerra" o "guarderies noves". Aquestes institucions partien del principi de "l'infant com a persona que, a part de la família necessita un lloc propi, compartit i on pot desenvolupar-se i treballar lliure i equilibradament amb supervisió professional". (...) Era fàcil sentir a dir, fins fa ben poc, en boca d'algun ministre, que "els nens de zero a tres anys han d'estar a casa amb la mare". Aquesta idea, sortosament, en els països desenvolupats fa temps que està enterrada i l'Estat, conscient de la necessitat real que significa la guarderia, es fa càrrec de la seva creació, funcionament i despeses que suposa".

Aquests fragments extrets d'una carta signada per D. Vert, que es publicà en el Butlletí núm. 9, han servit per introduir-nos en el tema de les mal anomenades "Guarderies".

A Llagostera, des de fa 4 anys funciona un d'aquests centres dedicat a l'educació dels nens de 15 mesos fins a 4 anys, de caràcter públic i no lucratiu. Per donar a conèixer la tasca que es duu a terme a la Guarderia "El niu" hem parlat amb les tres educadores del centre: Marta Albà, Teresa Bagué i Paquita Noguera.

Distribució de locals

La guarderia està situada a les antigues escoles on ocupa tres de les cinc aules i gaudeix de l'assolellat pati.

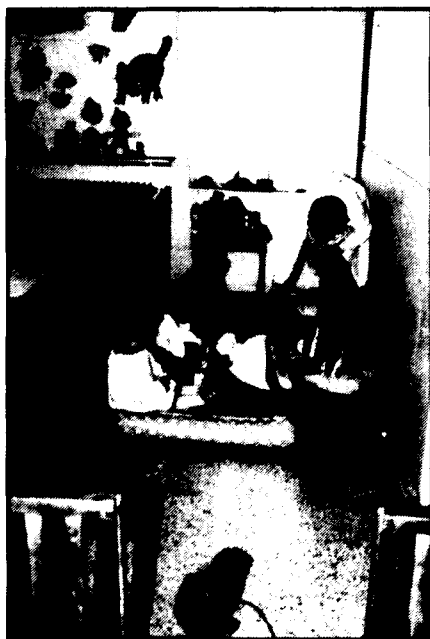
El primer local que trobem és l'aula dels nens de 2 a 3 anys que disposa de 24 places. A continuació hi ha la dels més petits amb una capacitat per a 15 nens de 15 fins a 24 mesos. Aquest local es comunica amb el destinat als de 3 a 4 anys, on hi tenen cabuda 27 nens.

L'Ajuntament, a poc a poc, ha anat arreglant (cel ras, mosaic, calefacció, etc.) dues aules i està en projecte acondicionar la tercera. Darrerament ha

dut a terme la construcció d'uns nous "lavabos" ja que fins ara no se'n disposava d'uns adequats.

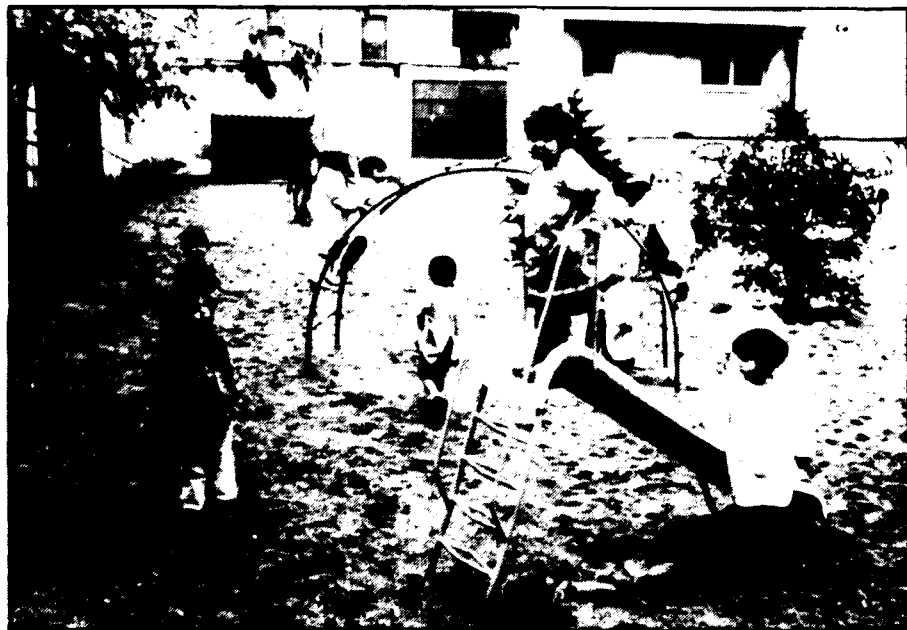
Treball pedagògic

Ha de quedar clar que els nens que van a la guarderia, no solament se'ls guarda sinó que també se'ls educa. Tot i que encara hi ha gent a qui això els fa riure, està comprovat que el nen,

durant la primera infància, assenta les bases primordials per a la seva futura evolució. Per això, un dels principals objectius que s'han proposat les educadores és convertir els nens en éssers sociables, capaços de compartir els jocs amb els altres, d'esperar torn per enraonar, de ser responsables...; si el nen aprèn tot això a aquesta edat estarà en camí de ser un adult socialment i integrat.

A més d'aquest objectiu de socialització, la guarderia també es proposa el desenvolupament de totes aquelles aptituds que els nens insinuen, d'acord amb l'edat i amb llur capacitat d'enteniment. Hem de tenir en compte que el procés d'evolució de la intel·ligència no es produeix de forma automàtica com a conseqüència d'una maduració purament biològica, sinó que el factor decisiu per a tal desenvolupament serà el constant enfrontament amb els estímuls del món que envolta al nen i que li despertaran el desig d'aprendre. Aquest desig que serà la base d'un futur rendiment intel·lectual adult, ja es pot potenciar durant la primera infància (tant a dins la família com a la guarderia) valorant al màxim les possibilitats de cada nen en un ambient acollidor.

A partir d'uns temes que anomenen centres d'interès (la tardor, el cos, el mercat, etc.), que suposen la motivació, i mitjançant el joc (per al nen d'aquesta edat qualsevol activitat és un joc) les educadores volen aconseguir que els nens assoleixin, durant l'estada a la guarderia (escalonadament segons l'edat), els següents objectius:

-Hàbits socials

Autonomia en el menjar (menjar sols, deixies a la paperera, rentar mans i cullera, etc.).

Higiene personal (mocar-se, control del pipí i la caca, etc.).

Ordre (recollir joguines, guardar-les, conèixer el seu penjador, etc.).

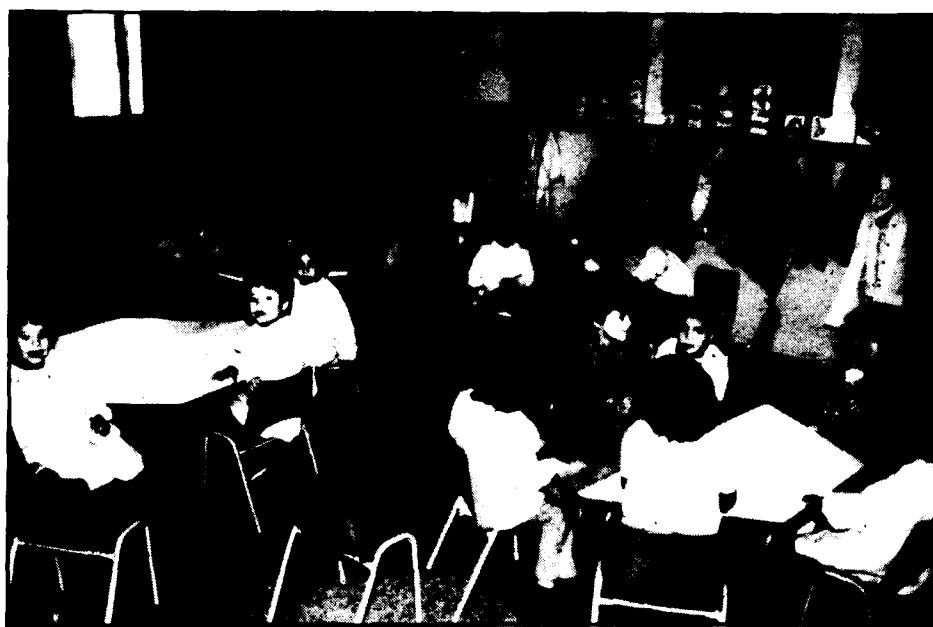
-Llenguatge

Pronunciació correcta de sons.

Utilització de paraules amb el correcte significat.

-Psicomotricitat

Adquisició d'una coordinació dinàmica, segura i flexible de les diferents parts del cos.

Reconeixement de les parts del cos.
Representació mental del propi cos.

-Estructuració de l'espai

Adquisició de nocions espaials (dins-fora, a sobre-sota, a dalt-a baix, davant-darrera).

-Educació dels sentits

Percepcions de color (groc, vermell, verd, blau).

Percepcions de mida (gros, petit, mitjà).

Percepcions d'altura (alt-baix).

Percepcions de formes (rodona, quadrat, triangle).

-Plàstica

Coneixement de diferents tècniques (dibuix, pintura, fang, plastilina, etc.).

Potenciament de la creativitat.

-Música i dansa

Educació de l'oïda (melodia, ritme)
Imitació de moviments rítmics.

Administració del centre

El centre està administrat per una junta de pares que depèn de l'A.P.A. del Col·legi Lacustària i que es renova cada any.

Econòmicament la guarderia es financia amb petites subvencions que rep de la Generalitat i l'Ajuntament. A més els nens paguen una quota mensual de 1.500 ptes. Amb tot, les despeses es cobreixen amb penes i treballs.

El pressupost previst aquest any és d'un milió tres-cents mil pessetes i engloba: material didàctic i de manteniment, personal docent i de neteja, etc.

Degut a la manca de mitjans econòmics, les educadores no poden estar assegurades, amb tots els problemes que això comporta.

És de lamentar que un centre que dona un servei a la comunitat no rebi la suficient ajuda dels organismes oficials que haurien de ser conscients d'aquesta necessitat.

La molt probable possibilitat de déficit a final d'any no s'ha de solventar només, incrementant les quotes, tot i que no són gaire elevades si es considera el servei que es dona.

Pensem que tot això es solucionaria si d'una vegada per totes s'aprovés al Parlament una llei que regulés la situació d'aquests centres que són una realitat i una necessitat social.

Col·lectiu de Redacció

CONTINUA L'ESPECULACIÓ

Constantment hem repetit que una de les qüestions més preocupants per al nostre poble és la paulatina però constant ocupació dels terrenys de conreu i bosc. L'auge i desenvolupament urbanístic dels anys seixanta ha minvat però, malgrat tot, l'especulació continua. El fenomen de les urbanitzacions a tota la perifèria de Barcelona és un fet insòlit en el món, ja que si bé la segona residència es dona en tots els països d'influència capitalista, enlloc es coneix la proliferació i irracionalitat amb la que impera entre nosaltres.

Llagostera es troba envoltada d'urbanitzacions, la major part d'elles instal·lades sense el més mínim respecte a la legislació vigent. Dia a dia desapareixen els paratges naturals del terme municipal de Llagostera.

*Urbanització sobre
"Can Crispins"*

El trajecte des de Llagostera fins a Can Crispins era ja prou

patètic i descoratjador amb la sola presència de les extenses plantacions d'eucaliptus. Ara, a això cal afegir-hi la instal·lació d'una nova urbanització. Ja l'onze de gener, l'associació de veïns, editora d'aquesta revista, adreçava a l'Ajuntament de Llagostera un dossier de suggeriments i comentaris a l'avanç de les Normes Subsidiàries en el qual es denunciava la presència d'aquesta urbanització i s'insistia en què la Comissió Provincial d'Urbanisme de la Generalitat havia indicat que calia parar-la. Què s'ha fet des d'aleshores? Hem pogut comprovar amb els propis ulls que es continuen aixecant noves edificacions, de les quals 4 com a mínim compten amb el permís municipal de construcció, o almenys així ho indica la placa clavada a la façana.

Què ens solucionaran unes regles urbanístiques si es continua com ara sense fer-les acomplir? La llei i els interessos de la col·lectivitat són encara trepitjats

pels lucratis i els personals. Per què serviran les tan anhelades Normes Subsidiàries si no es respecten?

En l'actualitat la legislació assenyala que quan hom urbanitza un terreny per a la venda de parcel·les, ha d'ésser amb uns serveis, deixant un percentatge de zona verda, donant uns terrenys de benefici al Municipi... Una urbanització de finques rústiques és una urbanització de macro-parcel·les i també s'ha d'acollir a la legislació vigent.

A l'entrada de la urbanització hom pot veure un rètol de Finques Mare-Nostrum de Platja d'Aro que ofereix l'adreça i el telèfon a aquells que s'interessin en l'adquisició d'una parcel·la. El Butlletí de Llagostera hi contactà telefònicament i sol·licità informació.

Finques Mare-Nostrum és no més propietària de la parcel·la del rètol. Ens indicaren que totes són de 15.000 m.² i que ells la venen per 4.000.000 de ptes. El

Butlletí s'interessà per si' es farien més instal·lacions (enquitrinat dels carrers, llum, zones verdes, etc.) i ens assenyalaren que segons creuen els carrers quedaran com estan. És a dir, atès al que vàrem observar, després d'uns dies de pluja, idonis per a celebrar-hi un campionat de Moto-Cros.

En demanar si la urbanització aconsegueix els requisits legals i compta amb els permisos oportuns, ens digueren que està declarada com urbanització rústica i que, en tot cas, un altre dia els veïns poden posar-se d'acord i regular-ho (?). Segons ells totes les parcel·les estan ja venudes.

Res més ens pogueren dir al respecte.

Els nombrosos rètols que arreu de la urbanització hi ha, oferint la venda de terrenys, evidencien que molts dels primers compradors ara se'n volen desprendre. Tot això deixa palès que, a més de la destrucció de l'entorn natural, cosa que repercuteix tan negativament a Llagostera, el que s'està fent és entabanar els compradors.

Col·lectiu de Redacció

AYUNTAMIENTO DE LLAGOSTERA
(GIRONA)

NTM

L'AJUNTAMENT RESPON

AYUNTAMIENTO DE LLAGOSTERA	
P. 11111111	
DATA:	11/11/82
ENTRADA:	50.154
SIGNA:	

Respondo a su escrito de 22 de octubre de 1982 y al respecto le manifiesto:

No se trata de una urbanización en el sentido literal de la palabra. Creemos que es una finca que fue parcelada en otras menores, de más de 1,5 Has. que permite la legislación agrícola. Nunca esta parcelación puede devenir en una urbanización. La normativa legal vigente permite la construcción de una vivienda en las fincas, siempre que reúnan la superficie mínima de cultivo, siguiendo el trámite del artº 43.3 de la Ley del Suelo.

Se puede añadir a esto que actualmente hay interpuesto un recurso contencioso-administrativo en la Audiencia Territorial de Barcelona por don Francisco Mas Zamora y don Pedro López Cubells contra el acuerdo de este Ayuntamiento de 29-07-81 resolutorio de recurso de reposición interpuesto contra otro acuerdo de 14-06-81 que denegó licencia de obras a los citados señores para construir una caseta de impulsión.

Esta Alcaldía por Decreto de 14-04-81 resolvió suspender las obras de apertura de viales, colocación de hitos, instalación de cable eléctrico, construcción de depósitos de agua y viviendas.

Los únicos permisos de obras concedidos le han sido para construir casetas destinadas a guardar aperos de labranza.

Dios guarde a Ud. muchos años.
Llagostera, 3 de noviembre de 1982.

El Alcalde

Sres. Butlletí de Llagostera.- A. VV. 23 de febrer.-

PLAZA

**VENDA
INFORMACIO:**

**FINCAS
MARE
NOSTRUM S.A.**

CALENAS ALBATROS 127 T. 818 500 PLATJA D'ARO

temps i COSES

EN CANSALADA

El seu veritable nom no el vaig saber mai. És segur, però, que si em van parlar sempre d'En Cansalada, fou a resultes d'una innovació que ell ideà per tal d'eleva el nivell de vida de la pagesia local, de la qual també en formava part. La biografia que seguirà, d'un home tan eixerit i precursor de les tècniques modernes, potser fan justícia a tant espavilat convilatà.

Nasqué poc després de la meitat del segle passat, i morí als primers anys del segle XX. Era un home magre, petitó, sec com una branca caiguda. Vivia en una casota negreta i fumada, i terres ben poc generoses.

M'explicà un vell, —mort ja fa molts d'anys— que aquell homenet insignificant de camotes curtes i blincades podia haver estat, de tenir estudis, un bon economista. Preveia, ja en aquella època, que la constant progressió de la raça humana augmentava per l'avenç de les Ciències biològiques, el problema de l'alimentació humana podia arribar a ésser esgarriós.

Aquestes idees seves, dites al marge més alt del camp, o a la cadira més petita de qualsevol taverna, li donaren una certa anomenada de pagès saberut

o d'home estrafolari, com vulgüeu. El cert és que, predicant amb l'exemple, en la primera sembrada de patates, a la primavera, demostrà les seves facultats. Que si portà al camp dos sacs de tubèrcul i no es cansava de tirar talls al clot, en finalitzar la feina, sac i mig de patates tornaren a casa. No faltà pas, qui a la taverna, l'acusà d'haver sembrat una misèria de clots. Altres, asseguren que, com no anava massa gras de butxaca, tenia de menjar-se la llavor... o res.

Ell callava. Però en arribar la collida, tingué més patates que mai. Aquell feliç aconteixement, fou celebrat amb una ronda de vi i ametlles torrades pels clients de la taverna. El seu discurs, més o menys, fou així:

—Amics pagesos: De sempre s'ha sembrat una patata sencera. Jo no. Només tiro al clot el grill i amb un ganivet ben afilat deixo un tros cònic, com un tap puntut. Això vol dir, que només perdo un vint-i-cinc per cent del "trumfo". Si l'hagués sembrada sencera, poca cosa tindria per menjar. Fent-ho així, me'n puc cruspí un sac i mig. Feu números, i si no, pregunteu a qui en sàpiga fer, i veureu la riquesa que cada any deixem podrir a la terra.

L'endemà, en Nofre carnisser l'hi va vendre una bona penca de cansalada. Només d'arribar a casa, prengué el

paló i com ja n'havia fet quadrets d'aquella cansalada tan gruixuda i il·lustrada... Doncs, apa! Vinga la nyinyola per tal de fet les rases rectes, l'eina obrint la terra, i talls de cansalada dintre.

Feia poc que treballava, quan tingué un pressentiment:

—I si els porcs es fan molt grassos...?

És clar que sembrava massa espès.

Els rutinaris de sempre deien que allò que guanyava en la sembra, ho perdía doble en la collita. Que si la patatera groguejava, que si la merma era molt grossa... En fi. Que calia fer una cosa definitiva i sense repels.

Fou per aquells volts de Sant Grau. Un vef de terra feia faves. Dali de paló i faves al clot. Ara tiro i ara tapo. Aquell bon home omplia rases i més rases. Ell mirava. Pensava. El cervell estalviós no parava de calcular i esborrar. Grana i clot. Clot i grana. Després, cada fava en seran cent... De cop vingué la idea. La gran i fantàstica idea! Això rai...! Desenterrar la llavor, i a tenir en compte que de clot a clot hi hagués tres passes.

En acabar la feina, el sol ja era ben alt. Sospirà satisfet. Els altres pagesos ja eren a la terra. Tothom s'adelerava a rompre rostolls per poder sembrar el blat. L'etern cicle agrari. L'arada foradant pellencs arrancant el gram i l'herba. Després, a esperar el juny. La dalla ben esmolada tombant espigues i més espigues per treure'n el blat presoner. Les eugues a l'era, seran qui l'alliberaran. I el camperol quan deixarà caure els sacs al graner podrà dir als de casa:

—Ja tenim pa per l'any, bona gent...!

I ell...? Ell no. L'inventor de la sembra carnissera, cridarà:

—Maria...! D'aquella cansalada d'en Nofre carnisser n'han sortit setanta-cinc porcs grassos! M'ha costat molt de regar-los, i les cavades foren acurades. Però, en comptes d'anar al molí a cobrar quatre peles per sac, nosaltres portarem molts dissabtes al mercat de Girona els porcs. I ben cars que es paguen aquest any!

Podia ésser així, tal com ho pensava...?

Aquí, la meua informació s'acaba. No ho sé. En tot cas, el fet de saber que fou batejat, —o rebatejat?— amb el nom de Cansalada, fa tenir-me seriosos dubtes.

P. Parés C.

entrevista

EMILI GISPERT (EN BOU)

En aquesta ocasió hem entrevistat un personatge conegut per a tothom, Emili Gispert, un home que ha tornat a l'esport del ciclisme després de molts anys de no practicar-lo.

Un home molt animós, que opina que la pràctica de l'esport en general, i concretament el ciclisme, és el millor sistema per mantenir-se fort i sà.

Quan va començar a practicar l'esport de la bicicleta?

—Fa molt temps, més o menys l'any 1934, quan tenia 22 anys.

En aquell temps hi havia molta gent afeccionada al pedal i cada poble tenia el seu equip de ciclistes. Els diumenges al matí s'organitzaven carreres de 70-80 quilòmetres. Jo vaig participar sempre, tot i que als meus pares no els hi agradava perquè no podia ajudar-los a la botiga.

Amb qui anava?

—Quasi sempre anava amb en Miquel Codolar. Ell i jo havíem participat en nombroses carrers, a la devesa de Girona, Palafrugell, Calella de Barcelona, i molts altres llocs. Recordo un dia que corríem a La Bisbal. Hi havia el governador. Quan estàvem a mitja cursa els altres eren tan enrra que vam seure una estona en un marge per esperar-los. El governador ens va felicitar, dient que mai havia vist tan bons corredors.

La veritat és que estàvem molt ben entrenats: quan participàvem en una carrera, primer anàvem amb bicicleta fins el poble, fèiem la carrera, anàvem a ballar i al vespre tornàvem amb bicicleta a casa. Llavors jo ja tenia uns 25 anys.

Va guanyar algun trofeu?

—Sí, en tres o quatre ocasions.

Durant els anys de la guerra, es continuaven fent carreres?

—Sí, es feien carreres a benefici dels soldats. Amb els fons recaptats a cada carrera, es feien paquets de menjars i robes per

als soldats locals.

Sempre ha practicat el ciclisme?

—No, vaig estat molts anys sense anar amb bicicleta. Acostumat a agafar el cotxe i no transitar gaire, vaig perdre tot el delit. Fins fa deu anys no vaig tornar a córrer.

A què es degué aquest retorn a la bicicleta?

—Bé, en tots aquests anys de vida sedentària, havia augmentat molt de pes i no em trobava gens bé. Als seixanta anys el metge em digué que tenia artrosi i que havia de fer règim i gimnàstica. Em sentia molt desmoralitzat.

Llavors vaig tornar a anar amb bicicleta com a remei per a la meua salut.

Quin ha estat el resultat?

—Fabulós: he perdut pes, em trobo bé i tinc molt delit.

Quantes hores dedica cada dia al ciclisme?

—Normalment una hora i mitja, fent uns 50 quilòmetres. Els diumenges i a l'estiu hi dedico de 3 a 4 hores diàries, arribant moltes vegades als 80-100 quilòmetres.

On va?

—Girona, Tossa, Lloret, Sant Hilari, Sant Grau i Els Àngels són els llocs on vaig més.

Es considera encara un bon ciclista?

—Sense dubte no és igual que quan tenia 25 anys, però en les poques curses que he participat he fet molt bon paper. La pujada

als Àngels, per exemple, vaig fer-la en 34 minuts. En general el meu promig és d'uns 28-30 quilòmetres-hora.

Ens podria explicar alguna anècdota que li hagi succeït?

—Me n'han passat moltes. Temps enrera vaig trobar un meu amic de Girona, que també practica el ciclisme i em va dir: —Jo per anar a Tossa volto per La Bisbal. I jo li vaig contestar: —doncs a mi, la setmana passada, la policia em va posar una multa per excés de velocitat.

Creu convenient que les persones practiquin un esport?

—Sí, és necessari. L'esport dóna delit i, alhora, relaxa.

Per a mi particularment ha estat la millor medicina. Gràcies a la pràctica del ciclisme puc fer una vida normal i em sento molt bé.

Jo aconsellaria a tothom que dediqués una estona cada dia a aquest esport. Sobretot les persones grans, a qui puc dir, per pròpia experiència, que reforça el cos i és molt bo per a la salut.

Inclús diré que m'agradaria formar un grup amb jubilats que els interessés iniciar-se en el pedal. Aleshores jo els podria guiar, per tal que se'ls fés més fàcil. I repeteixo: la pràctica del ciclisme és el millor sistema per mantenir-se fort i sà.

COSES DEL POBLE

FESTA D'HOMENATGE A LA TERCERA EDAT

Llagostera, de nou, visqué un multitudinari homenatge a la 3.ª Edat, en aquesta ocasió organitzat per l'Ajuntament i el Patronat local del Pensionista. La celebració de la Festa, té, al nostre poble, els primers antecedents a l'any 1946. La diferència cabdal d'aquells homenatges als d'ara és que abans l'acte del Casino consistia essencialment en parlaments dirigits a la gent gran. Més tard als anys 1974-75, el G.E. Bell-Matí intentà revifar-la, sense massa èxit i assolint una participació minsa.

En aquestes dues darreres edicions, la participació ha estat espectacularment nombrosa, arribant enguany a pràcticament 300 persones.

II Festa d'homenatge a la Tercera Edat.

Tota una diada d'actes..

Es començà a les deu del matí amb la celebració d'una missa a l'Església Parroquial, a la qual assistí molta gent.

Després, amb el local del teatre del Casino Llagosterenc ple de gom a gom, els nens i nenes dels col·legis "Lacustaria" i "Ntra. Sra. del Carme" feren unes petites representacions. També, els "Amics del Teatre" escenificaren una part de l'obra "El casament d'En Celdoni i la Margarida".

Seguidament es passà al Saló-Cafè del Casino, on el Conserge obsequià amb un vermut a tots els assistents a la festa.

Abans de les dues, la gent ja s'anava preparant per dinar al menjador del col·legi "Lacustaria".

El menú fou el següent:

- Amanida.
- Paella d'arròs.
- Pollastre amb patates fregides.
- Macedònia.
- Cafè.

Tot fou preparat i servit per un grup de matrimonis del poble. En finalitzar es lliurà una medalla de record a tots els pensionistes que assistiren a la festa.

Després de dinar i com a cloenda de la jornada, es féu una audició de

sardanes a càrrec de l'orquestra "La Principal de Llagostera".

Reivindicació de la Llar del Pensionista

Oficiosament sabem que en acabar el dinar, la Junta del Patronat del Pensionista celebrà una breu reunió amb el Director General dels Serveis Socials de la Generalitat, Sr. Jaume Nualart Maimí, a l'objecte de demanar-li ajut per a la creació de la Llar del Pensionista al nostre poble. Desconeixem si el compromís del Sr. Nualart és quelcom més que una promesa, però ja en el breu parlament de sobretaula va palesar la disposició de la Generalitat en aquest sentit, manifestant fins i tot que molt possiblement a la Festa de l'any vinent l'obra estarà començada. El Batlle Sr. Codina i el Conseller de Cultura Sr. Puig s'expressaren en el mateix sentit.

Sembla ésser que ja s'ha iniciat la recerca del lloc més adequat per a la instal·lació de la Llar.

Bomba a la carretera

El passat mes de setembre fou trobada a la finestra d'una casa del carrer Panedes de la nostra vila, un pot amb unes inscripcions que posaven: "Peligro, No tocar, Explosivo". Les persones que el van trobar no s'atreviren

a tocar-lo i van avisar a la Guàrdia Civil. Aquesta, aleshores, va avisar un grup d'especialistes de Girona que agafaren el pot sospitos i amb grans precaucions el portaren a la sortida del poble on el feren estallar. No hem pogut acabar d'aclarir si va ésser el grup d'especialistes de la Guàrdia Civil

el que va posar una petita càrrega perquè explotés, o si és que en realitat era una bomba.

Robatori a la Consergeria del Casino

També fou robada la recaptació del Bar del Casino Llagosterenc. Els lladres lograren endur-se una quantitat en metàl·lic i altres coses de valor. Els fets passaren a la nit, quan el conserge ja havia marxat.

Diada de l'11 de setembre

Enguany els actes previstos començaren a la tarda de l'onze de setembre, ja que al matí, per ordre de l'Alcaldia, les botigues havien d'estar obertes.

A la tarda es començà amb el concurs de dibuix, poesia i redacció, tot sobre el tema de l'11 de setembre. Hi participaren nens i nenes dels dos col·legis.

A les 5 de la tarda es ballaren tres sardanes a la plaça de Catalunya, i a continuació les "majorettes" del Col·legi Ntra. Sra. del Carme feren una passejada per alguns carrers del poble, i a la mateixa plaça feren una actuació que fou molt aplaudida.

Després hi hagué una cantada d'havaneres a càrrec del grup "Els cantaires del Montgrí", i a l'acabament de la mateixa es repartí cremat per a tothom.

Tots els actes de la tarda es feren a la plaça de Catalunya i a la nit es féu un ball al Passeig Pompeu Fabra.

En aquest ball actuà el "Tropical Grup" que animaren a la gent que hi assistí, que fou força nombrosa.

Tots els actes eren gratuïts, a part dels serveis de bar que hi havia tant a la tarda com a la nit, on es podia tastar per poc preu, vi, coca i tota mena de begudes.

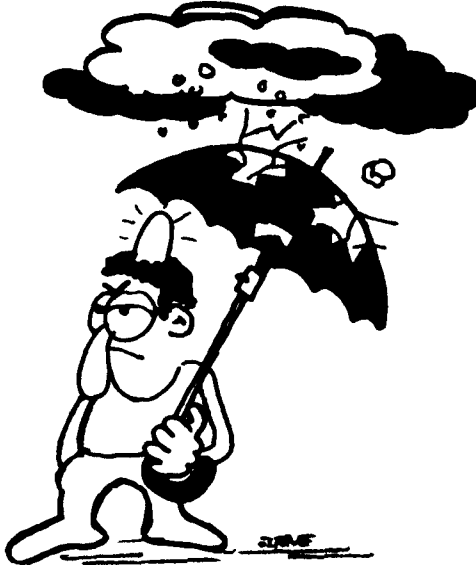
La festa fou organitzada pels partits polítics locals, i totes les entitats culturals i recreatives del poble, amb l'ajuda de l'Ajuntament i els Bancs i Caixes.

Aquest any la Diada fou més que res una festa folclòrica i poc reivindicativa. Enguany no es va fer cap parlament.

Forta pedregada sobre Llagostera

El dijous, dia 7 d'octubre, al voltant de les tres de la tarda es registrà sobre Llagostera una forta pedregada que deixà els carrers del poble i els camps del voltant completament blancs. El fenomen durà poca estona però logrà destrossar tots els fruits que hi havia pels camps i horts.

Jornades i actes culturals octubre 82

Durant tot el mes d'octubre s'han celebrat a la nostra vila un seguit d'actes culturals patrocinats per l'Ajuntament i organitzats per les entitats cíviques i culturals del poble.

El primer acte es féu el dimecres dia 29 de setembre i fou una conferència organitzada pel G.E. Bell-Matí, amb el títol "Més que una afició" i que tractava sobre muntanyisme.

El divendres següent el grup Amics del Teatre de Llagostera posà de nou en escena l'obra "Història del Zoo". Els diners que es recolliren en aquesta sessió teatral anaven destinats a la restauració de l'escenari del teatre del Casino.

Durant tot el dissabte, dia 2, es féu un joc de poble per a la mainada i una "moniatada", junt amb l'actuació de l'animador Àngel Daban.

El dia 6, el G.E. Bell-Matí organitzà una nova conferència titulada "L'home i la natura".

Amb el lema "Vetllada d'homenatge al Papa Joan Pau II", la parròquia organitzà el divendres, dia 8 d'octubre, la projecció de dues pel·lícules, una sobre la vida del Papa titulada "El

Papa de la sonrisa", i l'altra "Un Papa venido de lejos", sobre la vida de Joan Pau II. També es passà un reportatge sobre l'última excursió feta a Roma per un grup de persones de la vila.

El diumenge dia 10, hi hagué una Marxa Infantil i un Dinar de Germanor a la Font de Panedes, preparat tot pel G.E. Bell-Matí.

El dia del Pilar, 12 d'octubre, es féu una ballada de sardanes a la Plaça de Catalunya amb la Cobla "Foment de la Sardana" organitzada per l'Ajuntament i el G.E. Bell-Matí, que també organitzà una exposició de fotografies anomenada "Records del Grup", on es podien contemplar divertides imatges d'anys enrera.

També organitzat pel G.E. Bell-Matí es féu una altra conferència amb el nom de "Integral Pirenenca".

El següent diumenge, dia 17, organitzat pel Casal Parroquial i "Rialles" es projectà en el Cinema del Casal la pel·lícula "Un invent diabòlic".

En el saló d'actes de l'Ajuntament i organitzat per la Germandat de Donadors de Sang, es féu el dimarts, dia 19, una xerrada informativa sobre "Extracció de Sang", el següent dissabte, dia 23, es féu la recaptació anual de sang a la nostra vila.

El dimecres dia 20, el veterinari Sr. Josep M.ª Vila Vidal donà una conferència en el saló d'actes de l'Ajuntament amb el tema "Explotació intensiva de boví lleter a U.S.A.", organitzada pel Grup Lleter i Ramader del Gironès, amb el suport de la Cambra Agrària Local.

El diumenge dia 24 es celebrà el "II Homenatge a la Tercera Edat", del qual ja parlem en un comentari a part.

L'últim acte d'aquest octubre cultural 82, dedicat a la mainada i organitzat pel Casal Parroquial i "Rialles", fou la representació de l'espectacle "La Caputxeta i el Llop" pel grup de Teatre "Joventut de la Faràndula".

Com es pot observar fou un mes amb una gran quantitat d'actes de tota mena. Alguns no van tenir el ressò esperat per part dels organitzadors, i és una llàstima, ja que un programa tan complet com aquest és molt difícil d'aconseguir. Esperem que si es pot tornar a fer un altre mes cultural, tinguin tots els actes més èxit que enguany.

LA BARRICADA I ELS POBRES VILLAFOLLENCs, QUÈ?

Fou en el terme municipal de Vilafolla, el vehicle sortí de la carretera per causes que es desconeixen i topà amb extrema violència contra dos arbres, concretament dues alzines que resultaren d'allò més sòlid. Cal afegir que el cotxe quedà com un nyap.

Fins aquí res de singular, una història que per desgràcia es repeteix cents de vegades a la setmana. El que converteix en inversemblant el cas, fou l'insòlit comportament de l'únic ocupant del vehicle sinistrat. A conseqüència de la patacada es fracturà la cama dreta per dos llocs, s'obrí el cap (per tornar-lo a tancar van ésser necessaris 22 punts), a més de múltiples contusions que el deixaren més aplanat que una estampa. En aquesta precària situació el nostre heroi a tip de rebolcar-se i arrossegar-se per terra aconseguí allunyar-se més de 3 quilòmetres del lloc de l'accident.

Encuriós pel que era una proesa aparentment gratuïta, vaig visitar-lo a la clínica on va ésser ingressat. El vaig trobar sota els efectes embriagadors dels sedants. Semi-conscient i com si patís un malson es convulsionava agitat, s'arrapava a la capçalera del llit i tan aviat xiuxiuejava com cridava: NO, A VILAFOLLA NO!! PORTEU-ME LLUNY!! AQUÍ NO...!! i altres paraules inintel·ligibles.

Dues hores més tard, ja lúcid, va confessar-me el motiu d'aquell pànic tan viu que sentia i encara sent per Vilafolla:

"Cal que retrocedeixi sis mesos quan, en una estada en aquest poble, se m'acudí anar de visita al metge per un furóncol que em sorgí sobtadament a la cara (res d'important però jo sóc molt aprensiu). A la consulta, mentre esperava el meu torn ja vaig adonar-me que feia un mal pas. Que l'anterior pacient sortís vertiginós i espaordit entre els crits del doctor "si no fos socialista es trobaria millor", "Déu l'ha castigat" "primer t'ho volen cardar tot i després gosen demanar que els curis..." i altres coses semblants, evidentment no augurava res bo. Un cop dins vaig confirmar la meua impressió inicial, tenia al davant un neuròtic. "Què cony vol vostè?". "Miri senyor doctor és que jo... vull dir que a mi... un furóncol... -i no

se per què se m'acudí afegir - jo sóc de dretes sap...". El doctor s'escurà la gola, botzinà alguna cosa que ni vaig entendre ni vaig gosar fer-li repetir i m'allargà una recepta". "Es faci donar aquesta injecció i si no li marxa, cap a Girona".

Sortir va ésser cosa de segons, em sentia àvid d'aire lliure. A fora vaig alear asserenat inconscient del que s'acostava. A la primera persona que se'm creuà li vaig demanar pel practcant. No encertava a entendre el sentit de la mirada que em clavà. Ara comprenc que em veia com un xai preguntant camí de l'escorxador.

Aquella mirada i la solitud de la meua espera em deixaren angoixós, desassossegat.

De fet, a la primera ullada el practcant em semblà una bona persona, va ésser després, amb la xeringa a la mà, que es transformà. Els seus ulls amagats darrera un pam de vidre esdevingueren els d'un botxi, la mà tremolosa la d'un assassí davant la primera víctima i la seva manera d'esbufegar la d'un pervers en ple paroxisme. Foren 5 intents, el primer me'l clavà tan amunt que més que una "intramuscular" em semblà que volia injectar-me una "intra-aixellar". I jo que en situacions difícils sempre la vesso, lluny d'arrencar-me a córrer encara el vaig disculpar tremolosament. "Sembla fàcil... però és que a la primera és de mal encertat... eh?". A cada intent s'acostà progres-

sivament a la diana i per fi, al cinquè l'encertà. "Ara sí!" cridarem tots dos alhora, i el poca-solta encara em va retreure: "És que vostè no està mai quiet". Si jo estava paralytitzat de pànic!!

Ja era suficient, però la cosa no va acabar aquí. Tant va ésser posar el peu a fora com sentir náusees; tot perdia consistència, donava voltes, i esdevenia gelatinós. La llum del cervell minvava, desitjava estirar-me allí terra mateix. Era un desmai. "Ràpid una ambulància". "Porteu-lo a Girona". I amb l'ambulància vaig assolir el zènit de la meua desgraciada relació amb la sanitat Villafollenca. En recuperar la consciència em trobava immers en un aldarull terrible de crits, gemecs, insults. Efectivament havíem arribat a la clínica, és més, aconseguíem salvar acrobàticament els dos esgraons de l'accés, ensorrar la porta i irrompre, amb l'ambulància i tot, a la recepció per guanyar temps".

I aquesta és la patètica història del nostre heroi.

Una història allisonadora i que convida a dos reflexions. La primera que els comportaments insòlits a voltes no ho són tant, i la segona més que una reflexió és una pregunta: I els pobres Villafolencs què?

Vladimir Lapera

APUNTS D'UNA DONA

Un full i mitja plana d'un quadern íntim, on esmento un volgut home amb qui he lluitat juntament, sopor- tant i desafiant els embats de la vida. Les lletres del cartipàs són groguen- ques i borroses, tretes avui a la llum del sol perquè no se les mengi el temps i la fosquedat.

Així raona el paper: "El temps acull els anys; ell veu néixer i morir grans i sublímss amors, amistats germa- nívoles, com també estimbar-se funda- mentals i humans ideals".

"Dintre els meus grans records guar- do i venero els d'aquell home que en un llunyà jorn en què una força eixida de la nostra mare natura, féu brollar i aferrar dintre nostres tendres venes, una riuada de vermellosa sang catala- na portadora de sentiments desconeguts, sincers, amorosos i carregats d'estimació que encara broten, creixen, i floreixen... .. santament i amb el cap cot demano al destí que no esquerdi nostre camí, procurant que nosaltres dos, sostinguem amb fervor i viu ar- dor la fe i esperança que abriguen i guarden aquells nostres bons i purs sentiments plens de flairosos perfums, i no agafin la fetor que duu la fredor de la indiferència, manera de no mus- tigar-se, restrenyir-se, ni morir mai".

"Recordar és reviuire; tornar a res- pirar aquell mogut, net i xiulós aire portador d'il·lusions i joia, en aquella freda i gelada matinada d'un gener; i a cop sobtat, retornar a viure aque- lles xardoroses mirades i carícies ple- nes de franques rialles, abraçades i dolces i llargues besades; estaven lluny de nosaltres les males inten- cions, les falses demostracions i la llengua no mentia".

Això és una mica d'expressió i imatge d'aquell groc paper que guarda una dona que no és estranya, ni dife- rent, ni millor que les altres dones, però sí, lleial, fidel i guardadora d'uns sentiments agermanats, nobles i hu- mans.

Mai desmaiàrem; el sacrifici, l'es- perança i la fe eren els nostres com- panys, consellers i sosteniment; sense ells la vida s'esquinça, es trenca i mor.

Placívol i sà mes tingueu.

Margarida del Cabo

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

ADAGIS d'un ahir, que els nostres avis apilonaven al butxacó de les calces de mudar i a l'infern de l'armilla bona.

Aci són comptades dues dotzenes més vuit de regal.

—Lo fet, fet.

—Lo que no ve el dia de les bodes, no ve a totes hores.

—Lo badall no pot mentir: o vol menjar o dormir.

—Aigua freda i pa calent causen dolor al ventrell.

—A la dona brava, corda llarga.

—A la dona casta, Déu li basta.

—A la taula i al llit, al primer crit.

—A quinze anys cap dona és lletja.

—Abans de burlar-te d'algué, mira qui ets tu.

—Al soldat i al porc, no li ensenyis la casa sinó un cop.

—Calla i callaré, que a tots convé.

—Cartes, daus, dones i vi, fan tornar al ric mesquí.

—En les obres i en la fe es coneix qui amor té.

—El minyó que és ben criat, calla si no és preguntat.

- El millor plat és la gana.
- El que lluny se'n va a caçar va enganyat o va a enganyar.
- El que vulgui peix que es mulli el cul.
- Entre pares i germans no vulguis ficar les mans.
- En lloc de llum no donis fum.
- Els uns tenen la fama, i altres carden la llana.
- En casa de dona rica, ella mana i ella crida.
- Una sogra que feren de sucre, encara pel cap del nas l'amargor li traspuja.
- Ni dona prop de varons, ni estopa prop de tions.
- Quan Déu no vol, els sants no poden.
- El món es mou i gira a l'entorn de la "pesseta" i la "bragueta".

- No facis res que no puguis compartir.
- Alguns rics no es recorden de quan eren pobres i rucs.
- Les cases les fan els rucs per poder-les comprar els rics.
- Mala és la casa en què la gallina canta i el gall calla.
- Mare, en Pere em toca; toca'm Pere, ara que la mare no ho veu.
- Joventut i enteniment poques vegades és a un temps.
- L'home creu fer, i el que fa és desfer.

Per en Tià

19 D'OCTUBRE UN ANIVERSARI

Es de tu i per a tu, Casino de Llagostera.

Poques lletres et posàrem, però, totes elles plenes d'entusiasme, amor, consideració i respecte, té les adreces uns homes que des de l'adolescència han acampat dessota les teves teules i recorden aquelles velles parets i racons (part desapareguts), on apreciàrem i recollírem els fruits d'uns homes grans, sensats i experimentats. Això ens porta records i pensaments com és el gastar-se els primers deu cèntims en una consumició que ens la servia un dependent ben plantat i posat, amb la cara ben afeitada, amb el seu davantal blanc, i en la seva cara es dibuixava una rialleta que no enteníem si era de gràcia o agraïment. Tampoc s'oblida, així com així, el nom d'una nena formosa i de figura ben forjada que ens donà el primer sí per ballar un ball lent (americana) com a principiants sarauistes. I menys s'oblida el primer peto dintre les parets del vell Cinema quan, en un racó fosc, en un moment apassionat, uns llavis molsuts, tremolosos, assedegats i vermellons, degut a un fort calor, quedaren presoners uns dels altres; petó que, per no dur malícia, porta més recordança, il·lusions i tendreses d'una joventut que no té oblit ni pecat.

També ocupa la memòria el dia que el teu nom va desaparèixer de ton frontis. Nom venerable per ésser nom que acaparava el sentir i pensar de la vila; els nostres avis no l'escrigueren ni amb tint ni tinta, sinó amb l'alè d'un poble que, abans no el perboçà,

passà per tots els seus adintres. El Casino, Casino, no escarneix ningú, ell estima tots igual; tots som llagosterrins... l'enveja i conveniència particular escorxen i engrunen els pobles.

En commemorar els 94 anys de la teva existència volem recordar el què costaren alguns bocins de l'actual Casino, poc coneguts o oblidats. També diré alguns fets passats.

Barrija-barreja de fets i coses del Casino, escrits igual als originals, amb llengua catalana o castellana.

Període d'obres 1929.

Engendrament.— El suc d'uns homes socis que estimaven el Casino. Quan es va començar a moure la cua: a primers de gener del 1927.

—Arquitecte: José Esteve Corredor de Girona.

—Contratista: Antonio Montseny de Girona.

—Srs. Presidents de la Junta Directiva que intervingueren en la preparació i execució de l'obra:

Juan Font — Vicente Valls — Camilo Llinós Gafas — Julián Cutiller

—Comissió de reforma:

Narciso Font — Gerardo Coris — Juan Mundet.

—Pressupost de l'obra:

105.793,60 pessetes.

—Entidad que concedió un préstamo de 100.000 Ptas. con un interés del 5 por 100, amortizable en 20 anualidades: Fue la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorro.

—En 28 de noviembre de 1928 se aprobó el penúltimo reglamento de la Sociedad.

—En reunión general de 11 de mayo de 1928 los obligacionistas condenaron los intereses que debía la Sociedad a los Sres. Socios tenedores desde su fundación que fue en 19 de octubre de 1888, importaban en 31 de diciembre de 1927, pesetas 15.654,39.

—La reforma y embellecimiento del Cine de la Sociedad fue en parte a cargo de los Sres. Arrendadores, Sres. Battalla y Regás, de Gerona, se arrendó sin derecho a subarriendo.

—Los socios que formaron la comisión de Reforma del Reglamento fueron: Vicente Valls, Francisco Falivene y Sebastián Gispert. Fue aprobado en Junta General a 20 de noviembre de 1928.

—La Fiesta Mayor del año 1929 fue la primera que por mandato del Reglamento celebró la Sociedad.

Se recaudaron 5.360,60 Ptas. con 4.260,95 Ptas. de gastos. Beneficio: 1.091,55 Ptas.

UN ANIVERSARI

—En 16 de marzo de 1930 se comunica a los Sres. socios y contratistas que el presupuesto de las obras de nuestro edificio social es de 105.793,60 Ptas. y que la prórroga del concurso termina el día 22 del corriente mes.

Los planos y pliego de condiciones están a disposición de los contratistas en la secretaría de la Sociedad de 9 a 22 horas.

—En 1891 era presidente del Casino el Sr. José Amatller y secretario el Sr. Felipe Comas.

—El día 18 de abril de 1928 en el Salón-Café de la Sociedad a las 9 noche en Reunión General se presentó a los Sres. Socios el plano de lo que debía ser la Sociedad.

—Coste de las 12 pilastras y 4 columnas del Salón-Café: juntas 9.500 Ptas.

—Colocación de las 12 pilastras a 10 Ptas. una: 120 Ptas.

—Colocación de las 4 columnas a 20 Ptas. una: 80 Ptas.

—Piedra artificial fachada: toda 21.813 Ptas.

—Estucado fachada: toda 3.000 Ptas.

—Colocación mosaico: 3 Ptas. m²

—Colocación piedra artificial fachada: 1.000 Ptas.

—Puertas entrada, dos: 80 Ptas. una.

—Vidriera central entrada: 200 Ptas.

—En 15 de diciembre de 1930 se arrienda la consejería a Casimiro Sais.

—En 23-12-1928 se comunica a los Sres. Socios la entrada en vigor de los nuevos Estatutos.

—En 17 de marzo de 1931 se hace constar en acta el sentimiento por el fallecimiento del Sr. Felipe Comas, secretario de Actas que fue en . . 1891

—28 abril 1931: La Directiva toma el acuerdo que todos los anuncios sean redactados en Lengua Catalana.

—30 junio 1931: La Directiva toma el acuerdo que todos los sellos que use la Sociedad sean en Lengua Catalana.

—14 junio 1931: Se obsequia a la colonia escolar que veranea en la villa con una merienda.

—6 octubre 1931: Adherirse a la reforma mundial del Calendario.

—6 octubre 1931: Comprar un bilhar por el precio de 900 a 950 Ptas.

—9 diciembre 1931: Encargar a Emilio Cantal arreglar los muebles de la Biblioteca por 900 Ptas. pagando 100 Ptas. al mes.

—23 febrero 1932: Se nombra la comisión de Biblioteca, recayendo el cargo a los Sres. Julián Cutiller y Roberto Vidal.

—8 junio 1932: Reunión General para cambiar en catalán el nombre de la Sociedad.

—10 gener 1933: Concursar a un premio que convoca la Cámara de la Propiedad de la provincia por edificios reformados. El Casino fue premiado con 500 Ptas. y diploma.

—3 abril 1930: Se firma el contrato de obras con el Sr. Antonio Montseny.

—Una memoria que lleva fecha 4 septiembre 1929 fue repartida a domicilio a los Sres. Socios; en ella se exponía un plan con datos y forma para efectuar las obras que necesita la Sociedad. También en ella se convoca para el jueves 12 septiembre 1929, a las 10 noche, para una reunión sobre el asunto. Son firmantes de ella, toda la Junta Directiva.

Presidente, Camilo Llinós. Vice-presidente, Francisco Falivene. Tesorero, Juan Carreras. Bibliotecario, Julián Cutiller. Secretario, Sebastián Gispert. Vice-secretario, Agustín Coll. Vocales, José Riera y Santiago Vila.

El Secretario Contador Sr. José Miró facilitó todos los datos (de contabilidad) para confeccionar la memoria.

—19 febrero 1929: La Junta Directiva mandó imprimir mil ejemplares del nuevo Reglamento con destino a los Sres. Socios.

—3 gener 1932: Es reparteix a domicili la seguen convocatòria:

Es convoca al Soci Sr. a la Reunió General de Socis que tindrà efecte el diumenge dia 10 de gener del 1932, a les dues de la tarda, per a donar compliment a l'article núm. 56 dels estatuts vigents i procedir a la *presentació, raonament i aprovació de la liquidació total de les obres de reforma del nostre edifici social.*

Excusem senyalar-vos la importància d'aquest acte que constituirà sens dubte un dels més transcendents de l'història de l'entitat nostra. Llagostera, 3 de gener del 1932. La Junta Directiva.

—L'amic Pere Solà, del Departament de Ciències de l'Educació del Col·legi Universitari de Girona, en un llibret seu ens dóna a conèixer la composició social dels socis del Casino Llagosterenc.

Després d'interessants i importants

fets ens assabenta.

Copiem: Socis del Casino Llagosterenc des del seu inici com a entitat fins a les darreries del 1892, distribuïts per professions:

Industrials	103
Tapers	155
Quadradors	80
Raspadors	4
Escollidors	30
Bullidors	4
Farmacèutics	2
Veterinaris	2
Rel·lotgers	1
Botiguers	12
Paletes	14
Sabaters i espadenyers	9
Carnissers	2
Teixidors	3
Pagesos	12
Ferrers	4
Propietaris	16
Metges	4
Mestres d'escola	3
Calderers	1
Sastres	13
Serrallers	5
Guarnicioners	3
Carromalers (transportistes)	7
Confeters	3
Lampistes	1
Administradors	1
Fondistes	2
Flequers	7
Guàrdia Municipal	1
Escribans	1
Fusters	8
Dependents	2
Carreters	3
Rel·lotgers	4
No consta o professió inintel·ligible	81
TOTAL SOCIS	602

Perdoneu i moltes gràcies

* * *

Corria l'any 1898 quan l'orquestra "Juventut Llagosterenc" amb les seves harmonioses notes emplenaven els locals del "Casino Llagosterenc". El 19 de març del mateix any, l'orquestra, amb un gran paper pergami, felicitava el soci fundador i a la Junta constructora, senyor Josep Coris Corominas, fabricant de taps de suro i conegut pel sobrenom de "Quel". Gran, bo i xistós, home que, quan el Casino necessitava diners, ell tapava la fossa o forat.

El vell i acurat dibuix era fill d'en Francesc Julià.

Per en Tià

LA LLUITA PER LA REFORMA DEL CASINO LLAGOSTERENC

El naixement de l'entitat

Sebastià Gispert, un dels nostres col·laboradors habituals i de les persones que amb el seu constant suport i ànims han fet possible l'existència d'aquest Butlletí, en el programa de la Festa Major de l'any 1978 desgranava la història de l'entitat més arrelada al nostre poble. Ell, que va ésser un home fermament vinculat a la primera època del Casino, escriu amb emocionat afecte, tendresa i fent-lo parlar amb primera persona, la història d'una entitat que d'ací a 5 anys acomplirà els 100 anys de vida.

"M'engendrà el poble Llagosteri. Vaig néixer el dia 19 -d'octubre de l'any 1888-. El dia següent el Senyor Governador de Girona em donà per ben nascut. Em posaren el nom de "Casino Llagosterense". El dia 25 de febrer del 1891, em compraren un terreny per arrelar-me, costà deu mil pessetes. Amb bones empentes vaig créixer. El dia 31 de juliol del 1894 els socis em donaren per ben plantada. Tot junt vaig valer 62.318,43 ptes. Després de treballar, a complir el que m'havien assenyalat: instrucció i esbarjo. Així ho vaig fer. Continuament hi havia retocaments i exemples. Els anys passaven depressa un darrere l'altre. Era l'any 1927 quan una guspira de renovació queia sobre meu. L'any següent (1928) un grapat d'homes que m'estimaven de soc i arrel es llençaven camí amunt carregats d'esperit, de fe i de bona voluntat, a la reforma. La Gran Reforma, allò semblava una batalla. Tothom a llur lloc -Juntres Generals-, reforma dels estatuts, pagament

de les obligacions creades a poc del meu naixement (1888), plànols, memòries, pressupostos, sol·licituds, plects de condicions, demanament de crèdit, convocatòries per fer les obres i moltes coses més era el camp de la batalla.

És de remarcar la memòria que el dia 4 de setembre del 1929 la Junta Directiva portà a cada soci, és un document important dins la Reforma. La Directiva veïe que era realitzable l'obra, però mai es presentà com a propulsora, ben clar ho digué als socis: "Sois vosotros, todos los socios, los que tenéis la palabra".

En les proposicions que al final de la memòria hi havia s'assenyalava també una convocatòria a Reunió General Extraordinària per al dia 12 del mateix mes, era un dijous a les 10 h. de la nit en la sala-teatre de la Societat. Començà la Junta General Extraordinària. S'acompleix tot l'estatuari, com també es donen treballs i explicacions de tot el que pregunten els socis. Resultat final un SÍ a la Reforma.

Llarg període d'obres. Si bé es suava, tot marxava bé.

Dia 3 de gener del 1932, avís per escrit a casa de cada soci convocant-lo a Reunió General per procedir a la presentació, raonament i aprovació de la liquidació total de les obres de Reforma de l'edifici social. Dia 10 de gener del 1932. Reunió General, acte transcendent dintre l'història del Casino. Es donà compte detalladament de tot el que esdevingué dintre el període de la reforma. Està bé, aprovat, digueren els socis. Sóc bonica jo mateixa em deia, ara sí que veig que els descendents dels que m'engendraren m'estimen com jo també els estimo a tots ells. Abans d'acabar l'any tot era joia dintre meu, a la façana el nom social amb llengua Catalana, on ja de temps hi ondejava la bandera de les quatre barres ensagnades. Passaren uns anys, tot marxava bé, cada dia hi havia més comoditats, era la casa de tothom i l'admiració i lloança dels visitants.

Un dia del mes de juliol de l'any

1936 vaig remarcar que en algunes taules faltaven aquelles franques riallades, les cares es tornaven llargues, les mirades agressives i els gestos violents. Què passa? vaig preguntar. Dolenta resposta. Es parla de guerra, d'una guerra entre nosaltres. Jo vaig callar, sofria perquè tots eren socis i estimava tant a uns com als altres. Les guerres són dolentes i ho paren tot.

Aquí també em deturo jo".

La necessitat de la reforma

A l'Assemblea del 5 de febrer d'enguany, un grup de socis suggerí l'apremiant necessitat d'una actualització i reforma dels estatuts. La junta, presidida pel Dr. Pompeu Pascual acollí amb notable interès la proposta i constituí una Comissió de reforma dels estatuts de la qual podia formar part qualsevol soci. La Comissió, presidida per Lluís Bellvehí, vice-president l'Enric Montiel i de secretari en Jordi Bayé, ha actuat de manera absolutament autòctona.

La nova redacció és a grans trets una actualització dels articles més arcaics de l'anterior i possiblement troba el seu punt més conflictiu en la concepció dels festeigs extraordinaris que estipula l'abandó de l'Entitat en l'organització de la Festa Major a nivell de tot el poble. Cal remarcar també, entre altres coses, que per fi podran ésser socis del Casino les persones d'ambdós sexes i la fixació d'un termini màxim de quatre anys consecutius de permanència en un càrrec.

Una aprovació dificultosa

La Reforma requeria aprovar-la odesaprovar-la en reunió extraordinària, en la qual calia l'assistència de la meitat més un dels socis. En no assolir-la, es convocà una nova reunió a celebrar tres

dies més tard, on només calia una tercera part. En la segona convocatòria podia delegar-se el dret a votar a un altre soci o bé fer-ho mitjançant un sobre tancat.

Foren necessàries 5 reunions extraordinàries per assolir el mínim imprescindible. És a dir 160 dels 490 socis amb els que comparta l'Entitat en l'actualitat.

Una vegada aprovats els estatuts, la Junta presentà la dimissió.

Confíem en què això sigui realment una revifació del Casino i que l'entitat dins el marc de la nova legislació es converteixi, tal com desitjàvem en el Butlletí dels mesos març-abril, en el vertader nucli canalitzador de la vida social-cultural i recreativa de Llagostera.

Col·lectiu de Redacció

FINQUES GALOBARDES

Plaça Catalunya, 5 - Tel. 83.00.47

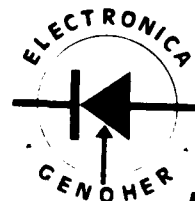
LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

REPARACIÓ I VENDA

RADIO - TV - COLOR - HI-FI

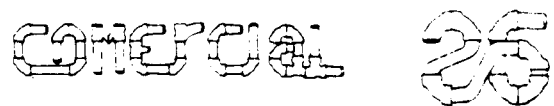
MONTATGE D'ANTENES

C/. Barcelona, 7
Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA
(Girona)

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

LA CASA DE LES VÍDUES UN PALAU PER A LA CULTURA

La reconstrucció de la Casa de les Vídues, declarada monument artístic nacional, ha estat un dels fenòmens més insòlits que ha viscut Llagostera en els darrers anys. El cost de l'obra és de dotze milions de pessetes i l'inicià l'anterior Ajuntament l'any 1974 de forma conjunta amb la Diputació Provincial.

A l'any 1978, en una entrevista a l'Ajuntament, publicada en el programa de la Festa Major, aquest reconeixia que del cert no es sabia encara a què aniria destinat l'edifici, en uns moments en els quals s'havien ja gastat cinc milions quatre-cents mil pessetes.

Això demostra que la improvisació ha predominat en una obra a la qual ha calgut destinar sis milions del nostres recursos municipals. Malgrat tot, si podem oblidar aquest cost disparat que, a cop d'ull, l'obra no re-

flexa, l'edifici serà una cosecció important per a Llagostera. La decisió de la Generalitat d'incorporar-la a la Xarxa de Biblioteques Populares, amb l'aportació inicial de 2.000 volums i el destí del segon pis, on s'instal·larà l'escola de Belles Arts, li donen interès i la convertiran en una mena de Palau de la Cultura a Llagostera.

A hores d'ara és ja inútil ésser crítics amb un fet consumat, cal acceptar-lo tal com ve, però modestament creiem que a la cultura no cal recobrir-la d'or, ni li són imprescindibles palaus que ens empenyin a la posteritat i dels quals ens podem sentir o no orgullosos. El que cal és difusió, promoció, cursets, conferències, subvencions, una activitat constant i a tots nivells, a desenvolupar dia a dia. Cal donar a la cultura la importància que té i posar-la a l'abast de tothom.

L'AJUNTAMENT INFORMA:

Valor històric de l'edifici:

Estil de les cases pairals de senyors de Catalunya.

Anys enrera n'eren propietaris la família Tomàs Boada. La declararen monument nacional, a pesar de trobar-se en estat ruïnós, ja que a la façana hi ha uns finestrals de molt valor arquitectònic i no volgueren que l'edifici fós enderrocat.

El nom de Casa de les Vídues és degut a què un descendent de la família Tomàs Boada la va construir amb previsió de què quan hi hagués una vídua, que no volgués conviure amb els successors, tingués aquesta casa pròpia per viure, prop de l'església, com a família religiosa que eren.

De l'esmentada família encara hi ha tres germanes vives i l'últim germà, l'Il·lustríssim Comte de Marçal, q.p.d., per col·luntat pròpia disposà ésser enterrat en el panteó familiar que tenen en el nostre cementiri.

Inici de les obres

La reconstrucció de la casa es començà el mes de desembre del 1975.

Cost desglossat de les obres

Des del seu inici fins el mes d'octubre d'enguany, les factures de la reconstrucció de la Casa sumen en total 10.307.913'85 pessetes. L'obra la dirigeix la Diputació Provincial de Girona.

Part que paga l'Ajuntament i subvencions de la Diputació de Girona

Fins ara l'Ajuntament ha pagat 5.153.956'50 pessetes, o sigui el 50 per 100 del cost total. La Diputació ha pagat el 50 per 100 restant.

Interior de la Casa: mobiliari de la Biblioteca

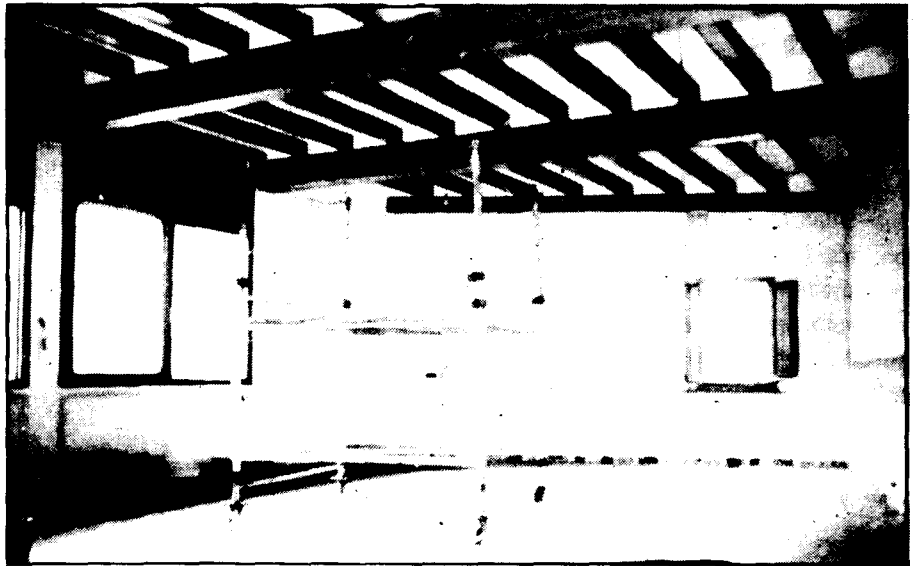
L'Ajuntament té concertat un conveni amb la Conselleria de la Generalitat del 50 per 100 del total de les factures. Creiem que no sobrepassaran els 2 milions de pessetes. O sigui 1 milió el pagarà l'Ajuntament i l'altre la Generalitat.

Quant els llibres, els mòduls que hi ha, tenen cabuda per a uns 7.500 volums. De moment la Xarxa de Biblioteques de la Generalitat hi aporta 3.000 volums. La resta de llibres s'ha d'anar incrementant en anys successius, també segons conveni signat, la meitat la pagarà l'Ajuntament i l'altra aquesta xarxa de Biblioteques de la Generalitat. I com a mínim cada any s'hi ha de destinar el 0'25 per 100 del pressupost municipal.

Utilitat de l'edifici

La planta baixa i el primer pis són destinats a la Biblioteca Popular, integrada dins la Xarxa de Biblioteques que la Generalitat té arreu de Catalunya.

La part de dalt, el segon pis, està destinat a l'escola de dibuix i treballs de fang.

Actes previstos per a la inauguració

Es pensa convidar per a la inauguració a l'esposa del President de la Generalitat, l'Il.lma. Sra. Marta Ferrusola, els molts Honorables senyors Consellers de la Generalitat, Max Canner i Ramon Trias Fargas, el President de la Diputació de Girona, el Cap de Cultura i els màxims responsables de la Xarxa de Biblioteques de la Generalitat, etc.

També la filla de l'apreciat mestre

Julià Cutillé, ja que la Biblioteca portarà el nom del seu pare.

L'acte encara no està programat del tot, però, potser, hi haurà una audició de sardanes davant l'edifici.

Opinió com a grup polític

Creiem que és molt positiu per a la part cultural del nostre poble i també per a l'augment del patrimoni del municipi.

L'OPOSICIÓ OPINA:

Opinió del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC)

La nostra opinió com a partit és que l'Ajuntament, abans de fer res, havia de saber l'opinió del poble, mitjançant una enquesta.

OPINIÓ DEL PSC-PSOE:

La nostra opinió sobre la Casa de les Vídues, pensem és coneguda pels lectors de la revista. En aquestes mateixes pàgines hem comentat alguna vegada que la famosa casa ha representat per al poble de Llagostera una sangonera.

S'ha de dir, per ésser justos, que no és culpa de l'Ajuntament actual, ni en serà glòria. És una d'aquelles deixes d'un passat en el qual era corrent l'administració, imposada o manipulada per gent aliena als interessos del poble, no tenint en compte la seva opinió, po-

dia fer aquests tipus de despeses en contra d'altres obres de profit més pràctic i immediat. El poble no piulava, no podia dirigir, ni molt menys frenar, el desig d'algun il.luminat que des d'un despatx oficial tingués ganes de construir la seva piràmide particular.

Malgrat tot això, seriem insensats si ara que s'ha acabat en féssim escalfinyots. Creiem que s'ha d'amortitzar tot el que s'ha invertit i una manera de fer-ho és l'encertada idea d'utilitzar-la per a Csa de la Cultura, Museu, Biblioteca, Escola de dibuix, etc.

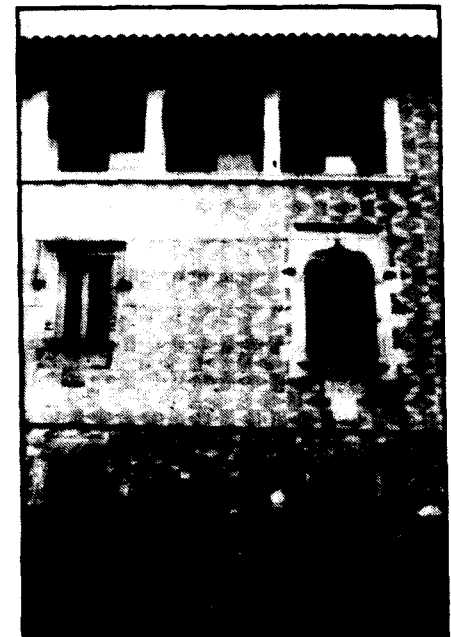
Ja que el lloc d'emplaçament no és el més adequat, s'haurà de combatre el "comodisme" i les migrades inquietuds culturals que avui planen en la nostra societat.

Per això cal que els responsables de l'administració del poble tinguin imaginació i voluntat.

És convenient motivar la gent per què serveixi en llibertat de les instal·lacions: fer que la Casa de la Cultura sigui popular; soplujar-hi totes les inquietuds que sorgeixin a Llagostera per treballar per la cultura en totes les mil formes i temàtiques que com-

prèn.

Si no és així, si es fa, gairebé com sempre, festa quan es planta un arbre i després s'oblida quan s'ha de rebar, tota la inversió serà endebades, negativa i malaguanyada. Tindrem un altre monument a la incapacitat.

ni mar, ni muntanya... mèxic

EN EL CAMÍ

—Quan jo vaig néixer, allà per l'any 55, als EE.UU. s'estava formant un moviment, el "beat", que hauria de desembocar en una autèntica revolució social a les generacions juvenils. Un influent propulsor va ésser l'escriptor Jack Kerouac. A ell dec el títol d'aquest text i també, pels sentiments que van sorgir en aquella època, les ànsies forjades ja en l'adolescència, de viatjar, de rodar món, de provocar aconteixements...

Qui més qui menys, coneixerà la meua "escapada", absència, o digueu-ho com vulgueu. És fàcil imaginar les diverses "suposicions" sobre el cas. Fins i tot algú, morbosament, haurà afirmat possibles rellicades...

—La gent que em tractava sap que feia temps que ho anhelava, era una obligació amb mi mateix. Però poden haver-hi mil causes més, totes veritables i cap certa del tot. No és ambigüetat, és la realitat. Com algú ha escrit un llibre: "Qui en una guerra s'allunya d'un fusell, fa un acte de valor o de cobardia?" Aquí queda l'interrogant, i si els meus companys del Col·lectiu m'ho permeten, tal vegada en tornarem a parlar.

—Hi ha, però, una pregunta que intentaré contestar. "Per què Mèxic?". Doncs, per més voltes que li dono no recordo la primera vegada que em passà per la ment, però sí que hi ha una sèrie de factors que assentaren la idea inicial: —Anar a "Amèrica". Somni de molts i que cal tenir present no és igual únicament a: "gringos" ("ianquis" per a nosaltres). És un país de parla castellana —ells diuen espanyol— per tant, més fàcil que un territori "anglosajon". Té una extensió de 1.972.545 Km.2, amb moltes zones semi-verges, amb capacitat de sorprendre el viatger. És un pont per anar a tota aquesta conflictiva i interessant Amèrica Central. És un país que ha acollit esplèndidament molts exiliats

catalans i nacionals. En tenia bones referències... Es tractava de sortir i l'important és el camí, no el final.

MEXICANO

—Una altra qüestió força "incompresa" és, perquè un xicot com jo, amb la vida solucionada (?), que gaudia de cert prestigi (?) dins l'ambient local, etc., etc., decideix deixar-ho una mica tot i llançar-se al camí de l'aventura...

Quan tenia 20 anys, abans d'anar a la "mili", l'any 76, moment important a la meua vida i crec a la de molts peninsulars, vaig adonar-me que, davant la llarga imposició militar, tenia la sensació de no haver fet res transcendent.

—Ho era viatjar? Penso que sí. Amb l'amic Pere (que també m'ha acompanyat uns dies per Mèxic) vam de-

cidir donar un tomb per Europa: Alemanya, Holanda, Bèlgica, França. Van ésser vint dies veient el que s'oferia "més enllà dels Pirineus". Aquí s'inicià la necessitat de conèixer, sentir, veure, experimentar...

Més endavant, amb l'amic Pitu, vam fer Itàlia-Grècia, amb tot l'encant de la Mediterrània, d'unes civilitzacions molt properes. El darrer viatge al Marroc, exòtic, tan a l'aprop i tan diferent, de mal digerir però que incità a tornar...

—Ara Mèxic, com també hagués pogut ésser un altre país. Es tractava de fer el "salt". Un salt que vol dir metafòricament un aturar-se en el camí, per veure millor per on seguir. Podríem dir-ne una "parada" a temps. Experiència i decisió, que aconsellaria a tothom que tingui la vida com a qüestió essencial, vital i, clar, poc material.

Estimo la tranquil·litat, aquesta terra i tantes coses que equivalen a un cert estatisme; però és necessari travessar fronteres, veure cultures, noves maneres de viure, formes diferents de comunicació...

La lluita continua, però s'ha de sortir del cercle viciós, s'ha de poder escapar a temps...

Salut, sort i endavant,

Joan Ventura i Brugulat

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

*-- Venc dos cascos-moto, un d'ells integral per 3.000 ptes.

Raó: 83.01.82

*-- Gos abandonat busca amo carinyós.

Raó: encreuament carrers Camprodon-S.Feliu

MIS CHARLAS CON NERUDA

POESIA

Quisiera reñir contigo Neftalí,
pero tu ya te has ido
con tu cuerpo y tus recuerdos
a las profundidades de la vida.
Quisiera reñir contigo,
por haberte marchado tan pronto,
sin apenas haber durado
una generación de poetas.
Te fuiste dejando en reposo tu pluma.
El papel llora, pues no siente
las caricias de tus palabras.
Quedaron montones de toneladas de papel en blanco,
tal vez en homenaje a los que te seguimos,
tal vez en homenaje a los que murieron
traspasados por cuchillos asesinos.
Te llevaste tus recuerdos,
me quedé con tu palabra.
Te llevaste el sufrimiento de Chile
pegado a tu alma.
Tal vez para decirles a Lorca,
a Hernández, que aquí todo sigue igual,
que aún hay trocitos de tierra
donde se huele a salvaje hierba mojada.
Que aún se pone el sol,
acompañado de las miradas de sus enamorados;
que cuando nace el alba,
aún pueden verse figurillas insignificantes de humanos
esperando su cortejo.
Diles de mi parte,
que a los poetas de hogaño,
no los visten ya de oscuro como en
el siglo pasado;
diles que al poeta de ahora,
diez mil puertas de han cerrado,
que el alma de la poesía nos la estan asesinando.
Ah, Pablo,
si en esas eternas vacaciones que disfrutas,
un día ves a Dios,
dile que abandone la casa del cacique,
y se siente a comer los manjares de hambre del explotado.
Dile también, que si a mí
y a todos los hombres nos hizo
a su imagen y semejanza,
lo odio, que se quede donde está,
ya nos las arreglaremos los poetas en el campo.
Adiós Neftalí Ricardo,
esa riña que quería tener contigo,
la cambiaré por un abrazo
en el atardecer de los poetas,
en tu crepusculario,
y poder contemplar contigo,
aquellos atardeceres maravillosos de Maruri.

ADIOS PABLO.

CISTELLA DE FLORS

-Per on passarem
per anar a casa teva?...
-Pel camí del bosc
que farem dreuera.
-Passa tu al davant
que vas més lleugera,
vindré mentrestant
amb una cistella.
En ésser al rieró
¡quina meravella!...
tot es plé de flors
blanques i vermelles.
En fem un bon ram
dintre la cistella
que ja no hi cabran
pomes ni cireres.
-Per on passarem...
-(sempre l'amor vetlla).

Josep Calvet

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

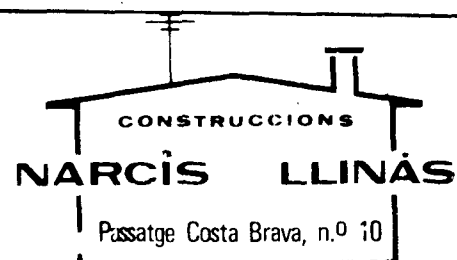
TALLERS

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

construcció de xalets
pressupostos
adobs

Telèfon 83 04 22

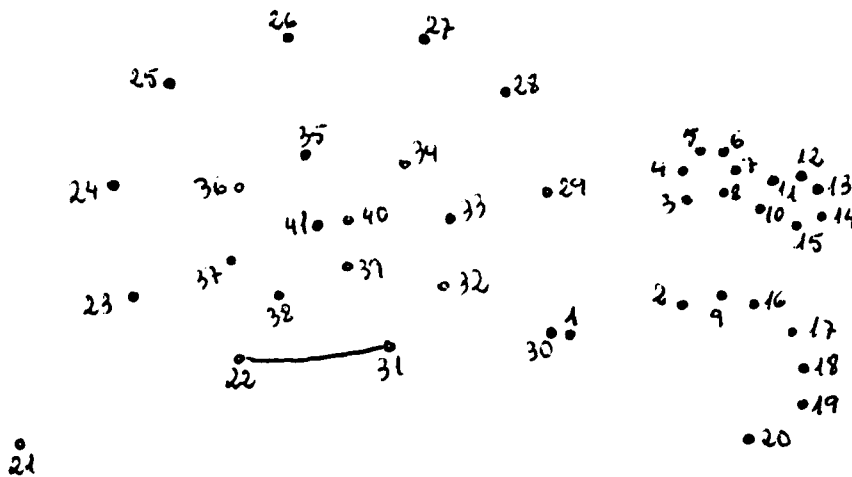
LLAGOSTERA

acudits d'en **RAMON**

PASSATEMPS

DIBUIX INCÒGNITA

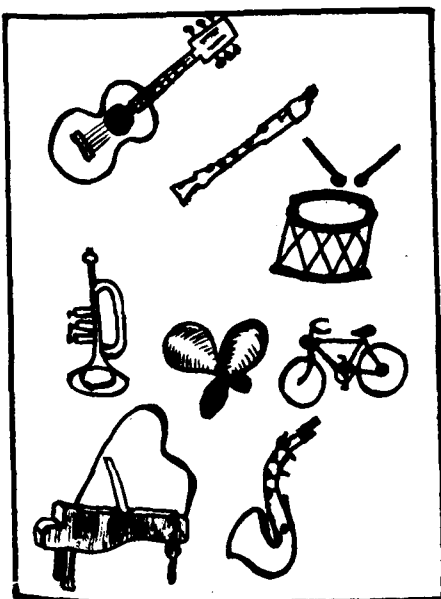

SOPA DE LLETRES

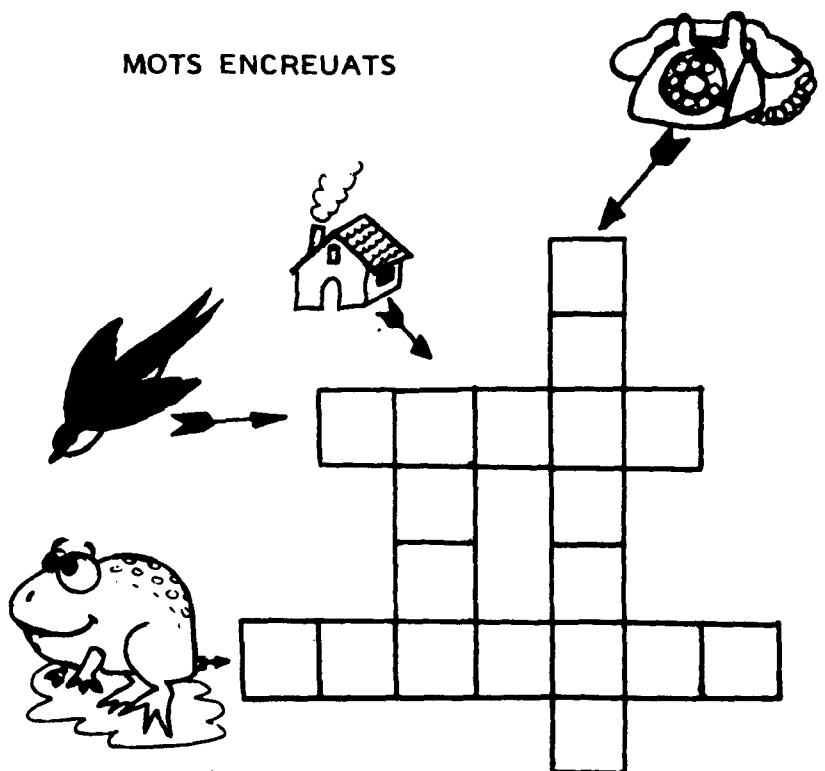
En mig d'aquestes lletres hi trobarà els nou planetes del sistema solar.

S T U A R R E T A R
N C P L O S K I E O
E Y J T X V E N U S
P H C U L N R Q Z A
T N S B P A U D H J
U S O Z Y I X L E O
S P T T S A T U R N
I F U N L R Y E C A
T A L C A B D U R D
O E P H E R C U R I

QUIN OBJECTE HI SOBRA?

MOTS ENCREUATS

opinió... opinió... opinió... opinió...

A LAS AUTORIDADES MUNICIPALES Y VECINOS DE LLAGOSTERA

La siguiente noticia publicada en el diario La Voz de Galicia de La Coruña, de fecha 26 de agosto de 1982, me hizo pensar en la enorme cantidad de energía que podía ser aprovechada en Llagostera, por ser éste un punto de paso batido por todos los vientos y en todas las épocas del año, y la base de la noticia a que me refiero es así de clara y convincente:

LA CORUÑA CUENTA CON EL GENERADOR EÓLICO DE MAYOR PRODUCCIÓN DE ESPAÑA: La ensenada de Riaza, se ha visto casi de repente "engalanada" con otra torre muy distinta por su construcción y fines, claramente industriales, a la de Hércules que aparece al fondo de la foto, situada a la otra orilla del mar.

Son las torres de la tradición y del progreso. Esta situación es consecuencia de instalarse ayer en La Coruña, el generador eólico de mayor potencia y aplicación industrial de cuantos funcionan en España, aunque su entrada en servicio se retrasará unos días.

Se trata de un voluminoso molino de viento, colocado sobre una torre metálica de 18 metros de altura, cuya potencia es de 55 kilovatios, en tanto que su producción anual se eleva a 200.000 kilovatios hora. Con la capacidad de este generador se autoabastecerá una "cetaria" que consume energía las 24 horas del día.

Su coste —alrededor de siete millones de pesetas— quedará amortizado en cuatro años".

Hasta aquí el extracto de la información.

Aquí en Llagostera y su comarca, aún se conservan vestigios de dichos artilugios que se empleaban especialmente para la elevación del agua de los pozos en sus diferentes aplicaciones, a los que vino a sustituir la energía eléctrica producida en los saltos de agua, centrales térmicas y nucleares, muy contestadas éstas por su peligrosidad.

Todo el que se halle medianamente informado sabe, que la producción de electricidad no aumenta al ritmo que el exceso de consumo requiere en los próximos años, y por ello es necesario

ir pensando en diferentes fuentes de producción sin que nos contaminen el aire.

Una de ellas podría ser el aprovechamiento de esa fuerza gratuita que la naturaleza nos envía, sobre todo aquí en este pueblo, y que no sabemos o no queremos hacer uso de ella.

La Coruña nos ha dado un ejemplo de cómo se puede conseguir y amortizar los gastos en un corto período de tiempo. Cataluña tiene los suficientes hombres emprendedores para no quedarse rezagados en este ni en otros campos de experimentación y progreso.

Esta noticia ahí queda expuesta, la obra depende de ustedes.

Francisco Ramos Díaz

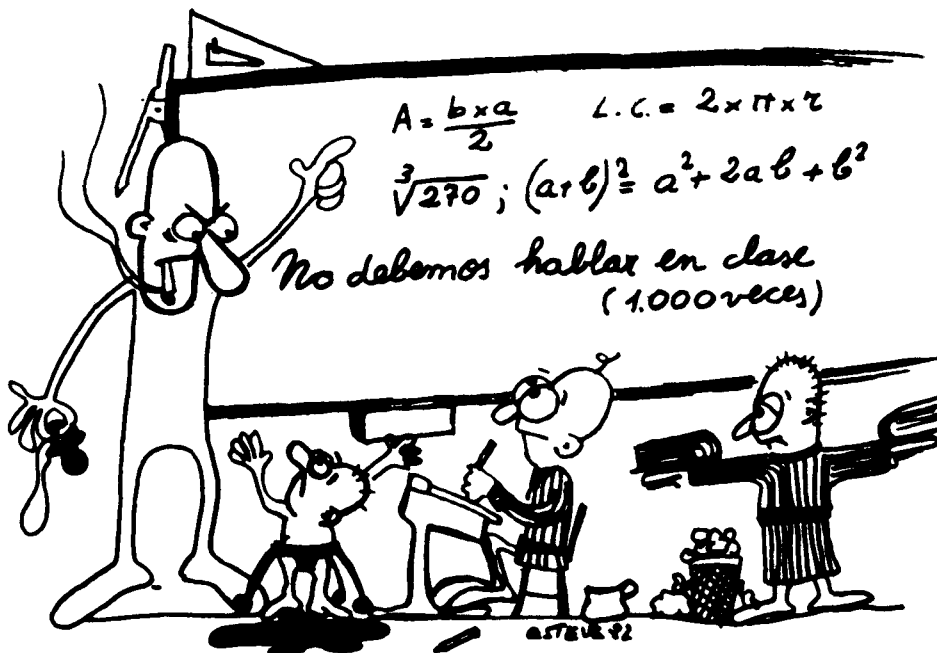
SOBRE EL "FRACAS ESCOLAR" A L'E.G.B.

Segons dades oficials del Ministeri d'Educació, el percentatge de fracassos en l'E.G.B. arriba al 40 per 100. De l'altre 60 per 100, solament un 50 per 100 completa els seus estudis de Batxillerat o Formació Professional amb més o menys bons resultats. Sembla ser que moltes i variades són les causes

que provoquen aquesta alarmant situació: ambient familiar, desigualtat d'oportunitats, carència de bon material pedagògic i de pressupost econòmic, deficient formació del Professorat a les escoles de Magisteri... Però n'hi ha una, per a mi, que és del tot fonamental. Molt poc comentada per cert i molt mal admesa per amplis sectors de la societat i fins i tot per molts dels propis ensenyants: la inadequació dels programes d'E.G.B. a l'edat del nen. Sobre tot en els seus primers anys d'escolaritat (6-10 anys). Em sembla que actualment no hi ha cap país del món civilitzat on s'ensenyi a llegir i escriure en els parvularis. Per què ens fan ser tan diferents als altres països més avançats? En tots ells l'aprenentatge de la lectura s'inicia entre els 6 i 7 anys i té una continuació lenta i progressiva fins als 10.

Fa poc temps, en un article publicat a la revista "Tiempo", el Director de l'Institut de l'I.C.E. de la Universitat Autònoma de Madrid escrivia entre altres coses:

"Desgraciadamente las reformas son lentas y muchas veces las experiencias renovadoras en la enseñanza, que las hay, tropiezan con la resistencia de los mismos padres, que quieren que sus hijos tengan conocimientos de esos que "se notan". Hay muchos países en los

opinió... opinió... opinió... opinió...

que se está planteando la necesidad de que los niños aprendan a leer más tarde, incluso a los 8 años. Actualmente eso es impensable en nuestro país".

Aquí s'ha d'aprendre a llegir, escriure i comptar de seguida. Si als 5-6 anys encara no en saps, prepara't: te'n faran aprendre a base d'un embut. Si no ho superes bé, comença a opositar per escura-xemeneies. Un nen de 6-7 anys ha de dominar molt bé la lectura per poder assimilar els llibres de text que li posem a l'esquena en començar l'E.G.B. Assimilar-los d'una manera racional és impossible. Hi ha un desequilibri total entre el que li volem imposar i el desenvolupament psicològic de l'alumne.

L'altre dia parlava d'aquest tema amb una alemanya, professora d'idiomes d'un Institut de Girona. Em deia que mentre el seu fill en un col·legi aquí a Espanya aprenia a multiplicar i dividir, un seu nebot de la mateixa edat, a l'Alemanya, tot just començava l'aprenentatge de la lectura i escriptura. Vet aquí perquè els alemanys són tan "burros" i els espanyols tan savis...

Duen, i és ben cert, que els espanyols no llegim. I no llegim no precisament perquè ens ensenyessin malament, sinó perquè ens ho feren per la força i a destemps. I tot allò que no s'aprèn amb il·lusió difícilment es practica amb ganes.

Recentment, el Ministeri d'Educació, ja era hora, intenta posar en pràctica una nova estructuració, per Cicles, de l'E.G.B. Ha rebaixat considerablement els nivells de coneixements que fins ara s'exigien. Però... continua mantenint l'edat de 5-6 anys com la idònia per aprendre a llegir i escriure. I no em traureu d'aquí, i no m'ho invento jo: en aquesta edat, deixant a part unes poques excepcions, el nen no està encara prou madur per poder donar aquest pas tan decisiu. Un aprenentatge lent, conscient i segur, de la lectura i escriptura és importantíssim per al futur de la vida escolar del nen. Un nen que comprèn, que raona una lectura adequada a la seva edat, no pot fracassar en els estudis.

Jaume Moll F.

(25 - X - 82)

NOTA D'AGRAÏMENT DEL P.S.C.-P.S.O.E. AL POBLE

LLAGOSTERENCs:

La gran participació ciutadana per complir el deure electoral, ha fet del 28 d'octubre d'enguany un dia històric. Malgrat els sembradors dels mals averanys, els conreadors de la por i els negociants dels desencis, un poble conscient ha demostrat la seva fermesa triant el camí del progrés i del seny.

Us felicitem i ens felicitem perquè Llagostera no ha desentonat amb el comportament de la resta de l'Estat i hem pogut guanyar tots. Ha guanyat la democràcia.

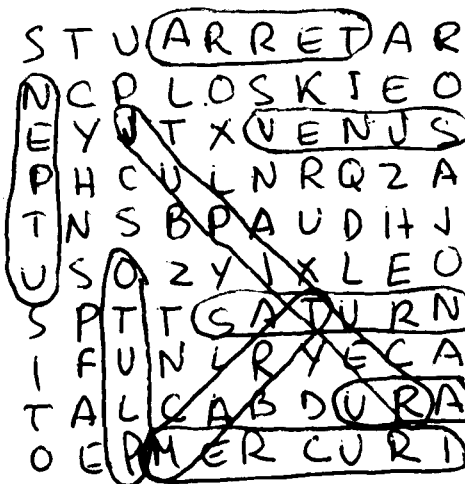
El nostre agraïment també per als nostres amics, els nostres votants, que esperançats pel missatge socialista hen posat la confiança en els nostres homes, han ajudat al triomf i avui comparteixen la satisfacció de la victòria. Recordem els nostres companys caiguts en la lluita i deixats pel camí, podem estar segurs que serem fidels a ells i al programa marcat, pel canvi cap a les millores, vers la justícia i la solidaritat tal com mana el nostre ideari polític i com necessita el nostre poble.

L'esperança i la il·lusió compartida per la majoria, no serà ben rebuda pels que volen divisió i l'enfrontament, ni pels que detenen immorals privilegis i és possible que s'hauran d'esquivar entrebanys, però tots comencem a aprendre que la democràcia es fa cada dia i estem convençuts que la farem plegats, tots junts, perquè per a tots seran els beneficis d'un país més lliure, més pròsper i més just.

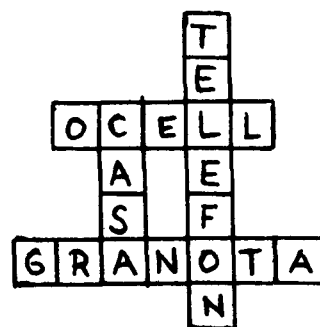
Llagostera, novembre del 1982

SOLUCIÓ ALS PASSATEMPS

SOPA DE LLETRES

MOTS ENCREUATS

QUIN OBJECTE HI SOBRA?

La bicicleta

Teatre

II MOSTRA DE TEATRE

"Estem per un teatre de base, i entenem per a tal, el teatre realitzat per cada poble"

Sota aquest lema i complint el desig nostre, de l'any passat, de fer possible la trobada obligatòria per enguany, aquí tenim —ja— la II Mostra de Teatre

Pensant que la mainada també té dret a participar-hi, un diumenge al matí hi haurà una sessió per a ells, a la que esperem hi acudiran tots els menuts de la vila.

Ens sentirem satisfets —del tot— si el ventall d'obres escollides per aquesta II Mostra, fós encertat al gust de tothom, encara que hem d'ésser conscients que això és impossible. No obstant, per saber-ho amb certesa i poder valorar d'una forma positiva o negativa, la feina que els Grups participants ens oferiran, és precís acudir a totes i cada una de les representacions.

Amics del Teatre de Llagostera

PROGRAMACIÓ

Dia 5 de novembre, a 1/4 d'11 nit
L'Agrupació Casal de l'Obrera (Lloret)
TERRA BAIXA d'Àngel Guimerà

Dia 26 de novembre, a 1/4 d'11 nit
Teatre d'art de Banyoles
LA FINESTRETA, de Jean Tardieu

Dia 12 novembre, a 1/4 d'11 nit
Grup de Taller Gironí de Teatre Català
EL DRET AL REVÉS
d'en Jaume Serra i Fontelles

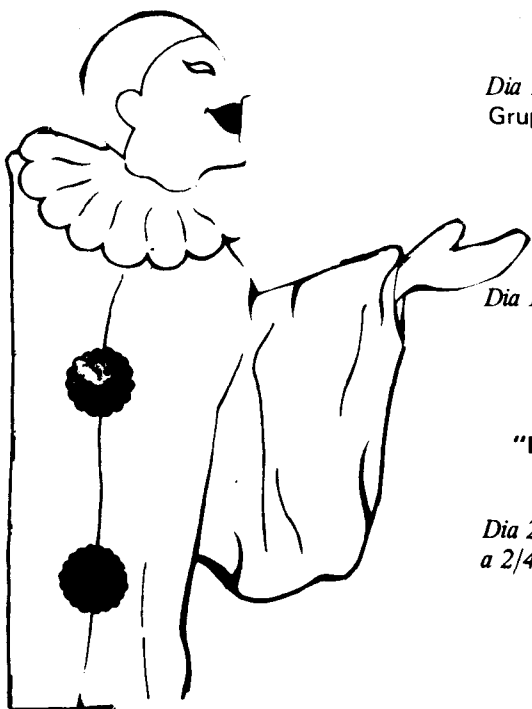
Dia 3 de desembre, a 1/4 d'11 nit
Grup Dafne de Lloret
FELIC ACONTEIXEMENT
de Slawomir Mrozek

Dia 19 novembre, a 1/4 d'11 nit
T.E.I. de Sant Marçal
"TERCET EN RE"
de Joan Oliver (Pere Quart)
"EL PRESTIDIGITADOR" —
"LA FEMINISTA" de S. Rusiñol

Dia 10 de desembre, a 1/4 d'11 nit
Companyia La Cuca de Llum
L'HOSTAL DE LA GLÒRIA
d'en Josep M. de Segarra

*Dia 21 de novembre (diumenge),
a 2/4 de 12 del matí*
SESSIÓ INFANTIL
Grup La Tramoia de Salt
EL DRAC ANDREU
de M.ª Àngels Gardeller

Dia 17 de desembre, a 1/4 d'11 nit
Amics del Teatre de Llagostera
LO Saldoni i la Margarida
de Josep Ferré (Quer)

Plana de gresca

5 ELECCIONS A LLAGOSTERA

1 MARÇ 79

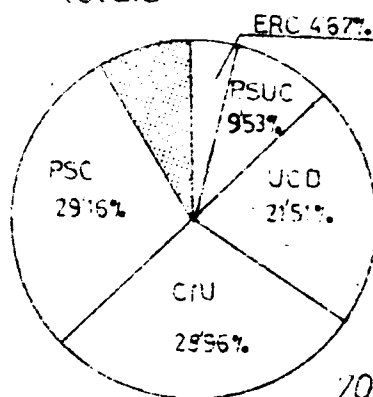
LEGISLATIVES

totals

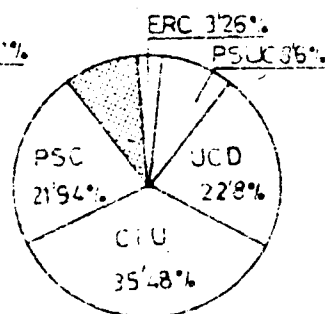
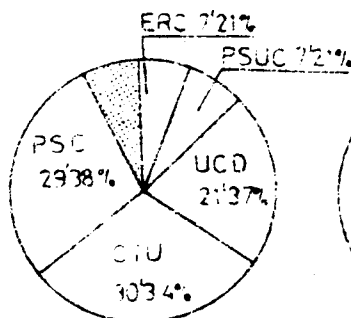
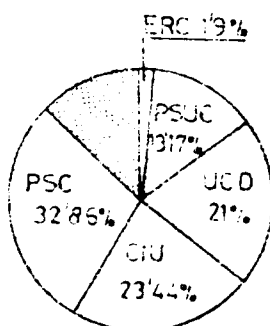
1ª secció

2ª secció

3ª secció

70'50% del cens

15 JUNY 77

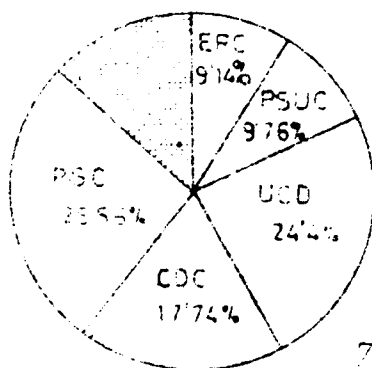
LEGISLATIVES

totals

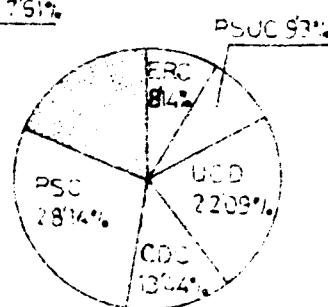
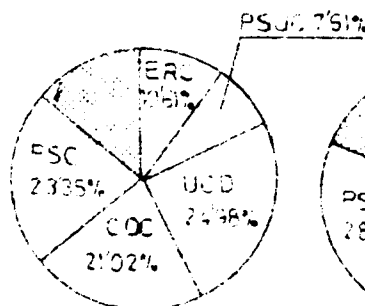
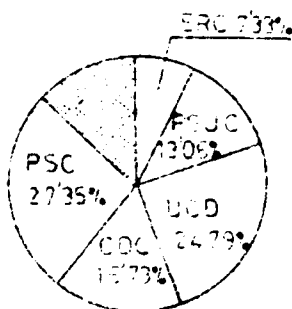
1ª secció

2ª secció

3ª secció

76'09% del cens

20 MARÇ 80

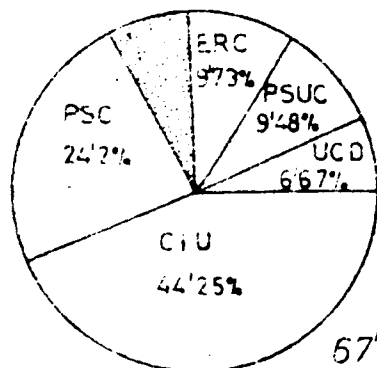
PARLAMENT

totals

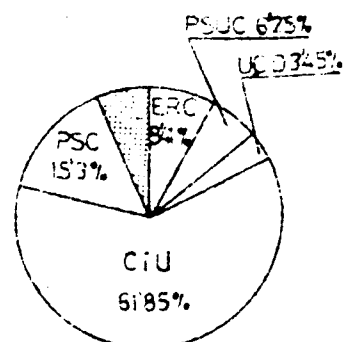
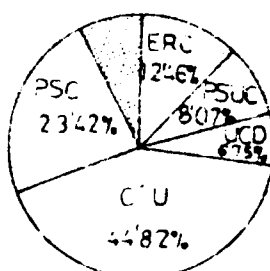
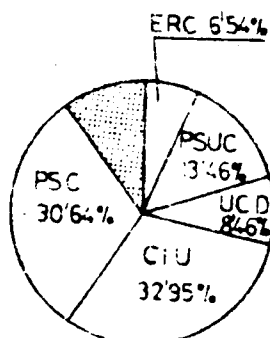
1ª secció

2ª secció

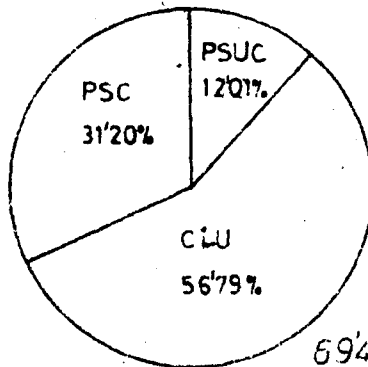
3ª secció

67'31% del cens

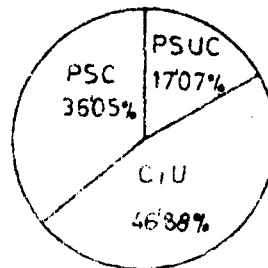
3 ABRIL 79
totals

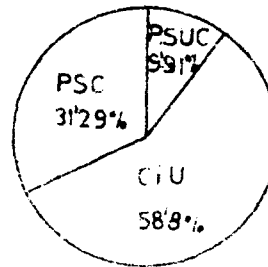
69'41% del cens

MUNICIPALS

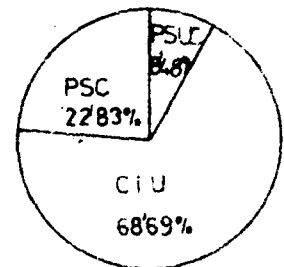
1ª secció

2ª secció

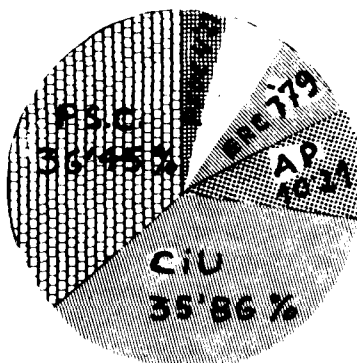
3ª secció

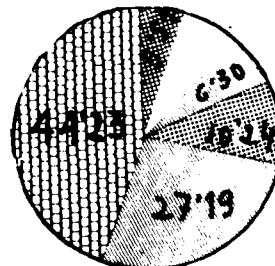
28 OCTUBRE 82

LEGISLATIVES

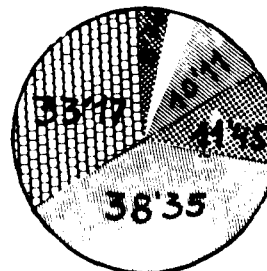
totals

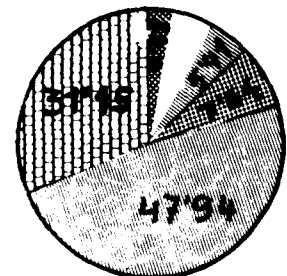
1ª secció

2ª secció

3ª secció

INSTAL·LACIONS

MANEL

Llum, aigua i gas

Trav. Sant Feliu, 2.0n, 1.ª LLAGOSTERA

RADIOGRAFIA D'UN VIATGE A ROMA

Del 4 al 10 juliol 1982

Amb molt bon criteri, una senyora del grup va dir-me que seria bo fer una memòria d'aquest interessant viatge.

Confesso que jo ja tenia ganes de fer-la, però, noi, amb les "pallisses" que rebíem cada dia, a qui és que al vespre —abans de dormir— li quedaven ganes d'escriure res?

Mireu, ara, assossegat, més bé o més malament he intentat reconstruir-lo d'una manera personal. Malgrat això, si voleu llegir-me, demano us carregueu de paciència i ensems prego em perdoneu: si per manca de llenguatge em faig massa carregós, si cronològicament quelcom no s'ajusta prou bé, si tinc algun descuit, si poso alguna dada malament, etc. Ho escric de memòria ja que —repeteix— sobre el terreny no vaig prendre ni un sol apunt i, és clar, d'aquesta manera comprendreu que és molt fàcil fer falles.

Per tant, si teniu la valentia d'acompanyar-me —llegir-me— no cal pas us molesteu en preparar maletes i entrepans —ni lires tampoc— sinó que simplement seieu còmodament i si es donés el cas de necessitar-les, fregueu les ollerres i poseu-vos-les tota vegada que, en aquesta ocasió, encetarem de nou el camí solament girant el full. O sigui que... bon viatge, dic... bona llegida!...

Diumenge, dia 4 de juliol

Tal com estava previst, a les 6 en punt de la tarda, una trentena de llagosterencs, acompanyats del nostre senyor rector: Mossèn Gabriel Solà i amb altra gent de diferents pobles, marxàvem de la Plaça Sant Narcís —Parc Infantil— cap a Roma. Cal dir que abans de la sortida hi hagué la dissort de rebentar-se l'obturador de l'aire acondicionat de l'autocar —més tard pagariem les conseqüències d'aquesta inoportuna avaria—. Pel camí es van presentar els simpàtics Joan i Lluís —conductors—. Prop les 7, parada a Figueres per recollir altres acompanyants, junt amb Mossèn Pere Travessa, rector de Llers, que fou el que ens guià per tot arreu. Un cop tots a dalt errenquem i en l'agafar el "desvio" que porta a l'autopista, Mossèn Pere

s'adonà que, prop seu, hi havia un seient lliure recordant que mancava una dona. De seguida tornem damunt els nostres propis passos. Per sort la dona encara no havia arribat —dic sort perquè si hagués arribat i marxat, passant per un altre cantó amb la fi d'assolir-nos, s'hagués armat la "marimorena". Aquella bona dona no havia fet tard sino que hi hagué un mal entès d'horari —ella mateixa, el dijous al vespre, m'ho va dir—. Així que arribà vam posar-nos altra volta en camí fins a la frontera, on poguérem admirar el monument, en forma de piràmide, que hi ha a la banda francesa, obra encarregada pel govern francès —crec— a l'arquitecte català Bofill. Al cap de poc es començà a notar la manca de refrigeració mentre, sobre l'autopista —anomenada La Catalana— deixàvem Perpinyà a la dreta, passant quilòmetres i quilòmetres de vinyes i també un llarg tros d'aigües mortes vora el mar. El General

De Gaulle sembla ésser que volia convertir-ho en una platja de moda perquè els francesos no gastessin llurs francs a la nostra Costa Brava —sense aconseguir-ho— ja que no es pot comparar. Mes enllà, a l'esquerra, hi ha un cementiri d'avions. Montpel·lier —on hi va néixer el nostre Rei Jaume I "El Conqueridor"— prop de mitja nit, parada en una àrea per sopar i estirar les cames. De nou en camí. Llàstima que en ésser de nit no ens fou possible admirar les bel·leses de la cosmopolita "Costa Azul".

Dilluns, dia 5

A les 3 de la matinada, parada al cim mateix de Montecarlo, just per anar als serveis i lliurar-nos una mica de la calor, deguda a la malaurada avaria. Enganxem camí i als vols de les 4, al mig d'un túnel —dels 198 que hi ha fins a Roma— passàvem la frontera italiana. després veïem, al fons, les llums de Sant Remo —ciutat que fa ja un temps organitzava un important festival de cançó moderna—. Per allà a les 7 vam aturar-nos en una àrea a prendre un "capugxino", la típica beguda italiana —aquí primers problemes amb les lires, degut a l'elevada quantitat del bitllet—. Continuem ruta i passem la vilarga ciutat de Gènova —25 quilòmetres— entremig de mar i muntanya que no la deixa eixamplar. Abans de deixar les darreres edificacions, l'autocar puja per una espècie de tobogan i passant un alt pont veïem una ciutat cementiri als peus. S'arriba a la ciutat de Pisa i esmorzem —és la terra del famós astrònom, físic i matemàtic Galileo Galilei—. De seguida visitem el Baptisteri. La gran cúpula està reconstruïda, degut a un incendi. Un cop a dins se'ns dona comprovar la magnífica sonoritat de la mateixa per mitjà d'un empleat que té la missió de fer uns crits enlaire amb la finalitat de què l'eco contesti al cap de no recordo quants segons —perfecte—. Tot seguit admirem la Catedral —on, segons tinc entès, hi ha el pèndol d'En Galileo que va fer servir per demostrar el moviment de la terra; jo no el vaig pas veure, però—. Sí hi admirem un bonic púlpit de marbre, fet per l'arquitecte i constructor Joan Pisano. Uns quants ens atrevim a coronar la famosa torre inclinada, pujant —contant-los— els 300 esgrons menjats per les milions de petjades dels visitants. Endemés de què està força tombada, en alguns trams s'ha de passar per fora i, la veritat, no fa massa gràcia. Al cim hi ha les campanes i crec que les toquen per mitjà d'aparells elèctrics. Aquests tres monuments estan voltants de cuidada gespa, abundantament regada amb aspersors i en mig d'un espai verd hi ha una reproducció de la lloba coronant una columna. A les 10, o així, nova-

ment en camí passant calor i set, únicament alleugerida amb l'aigua de la nevera de l'autocar, que ens venia el divertit conductor Joan. Després de veure les muntanyes on hi extrauen grossos blocs i fàbriques que els transformen en el preciós i cotitzat marbre de Carrara, a les 12 arribem a la senyorial ciutat de Florència, en la Toscana —pàtria d'una pila d'artistes: Miquel Àngel, Giotto, Boccaccio, Dante, Maquiavelo, etc.—. Des del 1859 al 1870 fou la capital del regne d'Itàlia. Quasi només de posar els peus a terra vaig veure uns quants dibuixants que, al natural, dibuixen la cara d'alguns turistes. Per un carrer de botigues i més enllà fornit d'escultures, arribem a la lluminosa Plaça de la Signoria; espaiosa i adornada també d'escultures i una monumental font. És on hi ha el Palau Vecchio coronat per una fina i alta torre —és l'antiga residència del gran Duc i avui, crec, museu o biblioteca—. Aquesta ciutat senyoreja de debò tota vegada que en algun carrer hi ha palaus a banda i banda, havent estat llurs propietaris les famílies més riques de l'antiga Florència, entre elles els Medicis que la van governar durant tres segles, rivalitzant amb la família romana dels Colonna d'on també, com ells, en sorgiren papes i prínceps. Admirem la bonica façana de la Catedral però no hi entrem: diu que no hi ha res important— tot està pintat en calç —sembla estrany amb la quantitat d'artistes que hi havia, eh?—. Ens passegem pel popular mercat de la palla, on en una punta hi ha una curiosa font d'un porc senglar —en metall— amb el morro ja gastat de tant tocar-lo perquè així tornes a Florència —jo el vaig tocar per si les mosques, sabeu—. No vaig anar al típic Pont Vell, sobre el riu Arno, que està atapeït d'enlluernadores botigues. Tot això —crec— està dins una gran zona piatonal ja que no recordo haver-hi vist cap cotxe. Tot i que seria necessària una setmana per veure-ho tot en detall, tornem a l'autocar i abans d'entrar a l'autopista: dinar —sense ganes de menjar, sols beure—. Acabat, bevem un fresc cafè —51 ptes.— per fer-nos passar la set i comprem aigua —51 ptes. litre—. A les 3 enganxem cap a Orvieto, on arribem a quarts de 5. És una petita ciutat al cim d'una muntanya, en la Umbria —rica en vins—. Ens revifem de la forta calor entrant a la fresca Catedral: tota ella feta amb marbre blanc i negre. He d'assenyalar que hi vam entrar per un costat, després de pujar una

llarga i dreta escala. A dins no hi vaig veure res que em cridés l'atenció però, renoi, quan surts a fora n'hi ha per caure d'esquena veient aquella preciositat de façana —fou dirigida per l'escultor Andreu Pisano—. Abans de marxar apaguem la set en una font d'aigua fresquíssima i bona, al peu mateix de la Catedral, a la vegada que acaparem reserves —omplint ampolles— per tal de poder resistir l'última etapa fins a Roma. Ja de camí, els aficionats al futbol, van demanar se posés la ràdio per escoltar —en italià— el partit Itàlia Brasil. A pocs quilòmetres de Roma, a l'esquerra, veiem el lloc on atraca un globus dirigible, que es veu no feia molt estava a Barcelona amb periodistes. Per fi engaltem pel cinturó de ronda de la ciutat "Eterna" i a les 7 en punt l'hora prevista arribem davant la porta de la residència. Sort perquè si tardem 10 minuts més potser entrem a les 9, ja que degut a la victòria italiana es va armar un guirigall de cotxes —amb banderes— de mil dimonis. Durant el viatge se'ns recomanà, un i altre cop, anéssim en compte amb els "bolsos" i no deixéssim infiltrar cap extrany en el grup; es veu que corre una pilleria fora de mida —sortosament, en tota l'estada a Itàlia, a ningú li passà res—. Anem a les habitacions, ens empolainem, canviem i, apa, a sopar. Després admirem un bonic i extens pessebre amb figures movibles i uns efectes especials fantàstics —jo no havia vist mai cosa semblant—. Seguidament a dormir —planer— doncs en vam tenir un feix de tot plegat, eh?

Dimarts, dia 6

A les 7 "diana", esmorzar i a les 8 sobre l'autocar. Passem, entre altres llocs: sota l'aqueducte de l'Emperador Claudio —aquell tartamut i coix que morí emmetzinat amb bolets per la se-

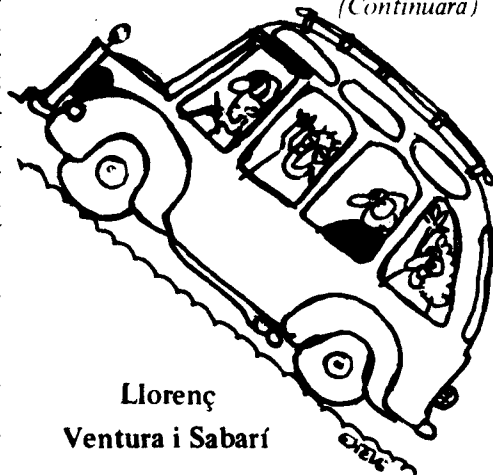
va dona Agripina—. Per davant el Coliseo Flavio i pel costat l'Estació Tèrmini —on hi poden sortir 40 trens a la vegada—. També veiem el carreró on deixaren mort a l'ex Cap del govern italià Aldo Moro. Travessem el riu Tíber, passant sobre el Pont de Sant'Angelo, amb la fortalesa en front del mateix nom, construïda per l'Emperador Adriano —d'origen espanyol— que li va servir de mausoleu. Enfilem la Via de la Conciliació, feta per commemorar el segellament del Tractat de Laterà —l'any 1929— amb el Papa Pius XI i Mussolini. I arribem ja davant la gran Plaça de la Basílica de Sant Pere del Vaticà, voltada de la columnata d'En Bernini —el gran arquitecte i escultor que, amb els seus nombrosos projectes, donà a Roma la fisonomia que té ara—. Al mig hi ha l'obelisc més alt del món —portat d'Egipte— que presencià les matances de cristians en el Circ de Caligula i Cresó. Aquesta Basílica és el temple més gran de la cristianitat —15.160 metres quadrats—. Està sobre una de primitiva, construïda l'any 326 per l'Emperador cristià Constantino I "el Gran" —fill de Santa Elena—. Per allà l'any 1450 fou començada a reconstruir l'actual, seguint els plànols de l'arquitecte D'Angeli Lazzari, dit "el Bramante" —sempre devia cridar—. Més tard foren modificats per: Miquel Àngel, Rafael, Moderno, Bernini, etc. —en fi, dels bons, els millors—. Pugem els esgraons i entrem —a l'esquerra hi ha una porta esculpida de bronze que és encara de l'antiga Basílica—. No vull dir res del treball que hi ha a les portes perquè hi ha per perdre-t'hi —m'hi vaig encantar una mica i quasi perdo el grup—. Tots plegats ens adrecem a fer un petó a la imatge —en bronze— de Sant Pere, que es troba al fons, a mà dreta —està sentat i potser

té un metre i mig d'alçada, amb el peudret gastat de tants petons i del fregadís de les mans—. Oïrem missa, dita pels dos mossens, a l'altar on hi ha un Papa però no recordo el nom —sols que el número nou coincidí, en ell, moltes vegades—. Per una circumstància —que no ve al cas esmentar— jo no vaig veure la famosa Pietat, de Miquel Àngel, que fa uns anys fou víctima d'un atemptat. Diu que és petiteta i està protegida dins una urna de vidre, a prova de bales. Baixàrem sota la nau de la Basílica a veure l'autèntica tomba de Sant Pere, que morí no gaire lluny d'aquí. Vaticà vol dir vaticini, perquè és el fatídic lloc on mataren als primers cristians —un d'ells Sant Pere—. També veiérem la dels Papes: Pius XII, Joan XXIII, Pau VI —diu que el seu cos toca terra per exprés desig seu—. Joan Pau I, endemés de molts altres. Quan el Papa actual va estar restablert de l'atemptat —que quasi li costà la vida— baixà a pregar en aquest lloc i en retirar-se va dir: "caram, em volien fer venir aquí!". Després, uns van anar a veure el ric tresor i els altres vam pujar al cim de la gran cúpula, d'uns 120 metres d'alçada —crec projectada per Miquel Àngel— des d'on es contempla un meravellós panorama de tota Roma. Per fora està tota forrada de zinc o plom —hom va adonar-se que tot està protegit contra els llamps—. Les escultures de sobre la façana, que de baix semblen quasi de tamany normal, potser tenen 6 o 7 metres d'alçada. Aquí vaig quedar arrugat en veure una senyora del grup —bastant gran— que per mirar a baix la Plaça estava enfilada a l'altra brana, com si fos una jove minyona. Baixem i tornem a la residència per dinar mentrestant els mecànics van arreglar l'avaría de l'aire acondicionat que l'autocar patia des de Llagostera; moltes mercès—. A les 3 altra volta cap al Vaticà per admirar els meravellosos jardins —projectats també per "el Bramante", on hi treballen unes 35 persones—. Pel camí vam anar a visitar la tomba de Monsenyor Josep M.ª Escrivà de Balaguer. Sortint vam passar davant l'hotel on s'hostejava —en l'exili— el Rei d'Espanya Alfons XIII, així com a pocs metres l'església on fou batejat l'actual Rei Joan Carles I. També prop, El Quirinal, antiga residència dels Papes —no recordo si ara és la del President o bé on hi ha el govern italià—. També passàrem per la Plaça d'Espanya, carregada de flors —aquí hi ha la nostra embaixada. En arribar, travessàrem la porta vigilada per la

vistosa guàrdia suïssa; pujà una guia, que va explicar-nos tots els detalls i dades del lloc on ens trobàvem. La petita estació del tren per al proveïment, el Papa Joan XXIII la va utilitzar —em sembla— per a l'històric viatge, després de quasi cent anys que cap Papa havia sortit de l'Estat del Vaticà. Molt a prop d'aquesta estació hi ha l'escut del Sant Pare fet amb "setos" de jardí i altres dibuixos. La guia —una senyora molt amable— va dir-nos que el fet de què nosaltres estéssim en aquell indret, significava que el Papa no es trobava per aquelles rodalies, donant a entendre que no el trobaríem passejant-se en un preciós racó, amb molta ombra, on diu té costum de fer-ho. Hi ha l'helioport —on hi para l'helicòpter seu—. L'Estació de Ràdio del Vaticà. La residència dels Caps d'Estat que el visiten. L'hort del Papa —se'ns va dir que el que menja surt d'aquest hort—. Diferents dependències —per a l'administració—. Una arquitectònica font no recordo la història però em sembla que és sobre la portada d'aigua al Vaticà o a Roma—. Tot molt bonic. Tornada a la residència per a sopar. A uns dos quarts de deu de la nit ens encaminem per admirar la famosa i monumental "Fontana de Trevi" preciosa—. Hi tirem l'obligada moneda per retornar a Roma —un duro de Joan Carles I—. Després donem una volta per la típica Plaça Navona, plena de "hippis" i "punks" —van dir-me que no els deixaven entrar a l'estació Termini—. Se'ns recomanà molt d'ull amb els estranys i que als "bolsos" no hi portéssim res més que 1.500 lires, just per comprar un gelat i vam haver d'anar a dormir sense menjar-ne cap, però no perquè ens robessin els "calés" sinó perquè no vam trobar cap lloc adequat —ja és gros, eh?—

(Continuarà)

Llorenç
Ventura i Sabarí

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostitseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maïena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

ESPORTS

ESCACS

Promogut per l'Ajuntament de Llagostera, s'ha jugat el "Primer Trofeu de la Vila de Llagostera" des del 24 de maig fins al 22 de juny, amb la participació de catorze jugadors.

Es classificà en primer lloc i per tant guanyador del torneig: Jaume Ventura i Prim.

Classificació final:

	Jugades	Guanyades	Empatades	Perdudes	Punts	Buchols
Jaume Ventura	6	4	2	0	5	—
Guillem Sureda	6	4	1	1	4,5	—
Robert Pascual	6	3	2	1	4	20,50
Jordi Fontanals	6	3	2	1	4	16
Carles Soto	6	3	2	1	4	16 (ex-equ)
Josep Vila	6	3	0	3	3	19
Andreu Ventura	6	2	2	2	3	15,50
Salvador Masnou	6	2	1	3	2,5	15
Josep Raurich	6	2	1	3	2,5	12
Pompeu Pascual	4	2	0	2	2	—
Jaume Clara	4	1	1	2	1,5	—
Gervasio González	1	0	0	1	0	
Maximilià Aso	1	0	0	1	0	
Manel Rovira	1	0	0	1	0	

La partida decisiva entre Jaume Ventura (amb blanques) i Guillem Sureda (amb negres) fou així:

Gambit de Dama. — Defensa eslava. — Variant del canvi.

1, P4D P4D. 2, P4AD P3AD. 3, PxP PxP. 4, C3AD C3AR. 5, A5CR P3R. 6, P3R A2R. 7, A3D A2D. 8, CR2R deixant la columna AR lliure per si cal avançar el peó. — ... C3AD. 9, 0-0 P3TR. 10, A4T P3TD. 11, T1AD D1CD ! ? intenten un prematur atac al rei blanc, millor sembla aquí P4CD, defensant el flanc de dama. — 12, A3CR ! A3D. 13, C4TD AxA. 14, CxA D1D. 15, C5AD T1CD. 16, D3CD C4TD. 17, D4CD A3A ! ? El blanc té el millor joc, i el negre no troba un pla d'atac adequat. — 18, D3AD 0-0. 19, TR1R ! No serveix ara... P4CD ? per què... C5AD. 20, AxP PxP. 21, DxP A4C ! perden la qualitat. 19, C5C. 20, P4CD C5AD. 21, AxP PxP. 22, DxP P4CD ? Un error del negre quedant amb inferioritat. — 23, D2R P4AR ? 24, CxPR D4D. 25, TxA ! DxT. 26, CxT TxP. 27, CxP TxP. 28, DxC T4CR. 29 D3TR i el negre amb tres peons de menys va abandonar a la jugada 41.

Jordi Fontanals

FUTBOL

En el moment d'escriure la crònica, el Llagostera, després d'haver jugat 8 partits, ocupa el 3.er lloc de la classificació de la Tercera Categoria Regional amb 12 punts i 4 positius.

En el que es porta de campionat, el funcionament de l'equip ha estat força efectiu, evidenciant una notable facilitat golejadora i assolint en els primers encontres dos devastadors 7-0 i 10-0.

L'equip titular, acostuma a estar format per: COT, OVIEDO, COMAS, MUNER, PAQUITO, TERRADES, ROIG, PAREJA, PRATS, SOLÀ i GIL (suplents SÀNCHEZ, RUEDA i SOSA). Com és sabut, els 4 primers partits que pertocava jugar a casa ha calgut disputar-los a Sant Feliu de Guíxols degut a la sanció dictada per la Federació amb motiu dels incidents succeïts en el darrer partit de l'anterior campionat jugat contra l'Amer i que frustrà les esperances del Llagostera d'ascens a la 2.a Categoria Regional.

Els resultats han estat:

Llagostera, 7 — Osor, 0

Sant Ponç, 0 — Llagostera, 10

Llagostera, 4 — Blandense, 2

Coma Cros, 1 — Llagostera, 3

Llagostera, 0 — Riudarenes, 3

Llagostera, 2 — Penya Barcelonista, 1

Bonmatí, 2 — Llagostera, 1

JUVENILS:

Lloret B, 2 — Llagostera, 0

Llagostera, 3 — Tordera, 1

Riudarenes, 7 — Llagostera, 0

Llagostera, 3 — Blanes B, 0

Riudellots — Llagostera

(suspès a causa del mal temps)

Llagostera, 0 — Vidreres, 0.

HOQUEI PATINS**INFANTILS**

Llagostera - Blanes (3-3)
 Riudellots-Llagostera (suspès)
 Llagostera - Lloret "B" (4-1)

BENJAMINS

Llagostera - Blanes "A" (0-8)
 Blanes "B" - Llagostera (6-3)
 Llagostera - Blanes "C" (2-1)

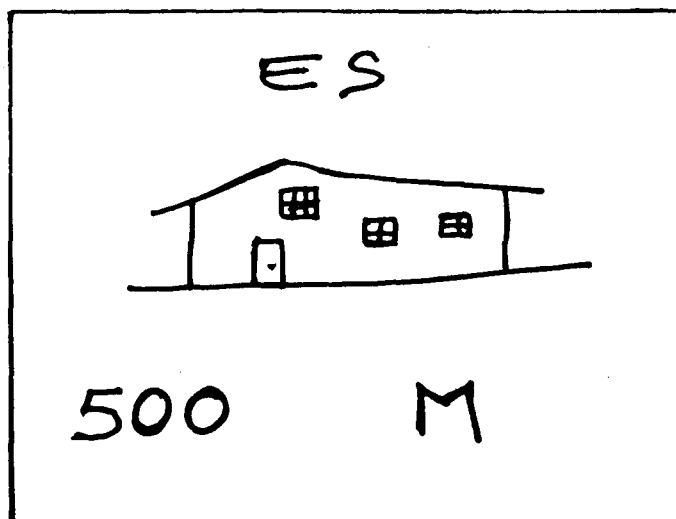
JUVENILS

Llagostera - Figueres (3-3)
 Maçanet - Llagostera (12-2)
 Llagostera - G.E.I.E.G. (5-4)

Collectiu de Redacció

J E R O G L Í F I C

¿Què dius ... ?

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Menjars del temps de la meva àvia i padrina Faustina.

Any 1860

Bona gana i bona vianda; això és una bona i gran raó per tot aquell que tingui gorja, nas i ulls, i sobretot bon paladar.

"Menjar poc i pair bé", el que va tramar-se aquesta sentència era un sabiàs, ja hi podeu pujar de peus que ho era.

El que primer es necessitat és tenir un menjar que reuneixi la bona presència (sentit de la vista), bona olor (sentit de l'olorat), i bon sabor (sentit del gust). Semblant menjar un l'empassa depressa i de bona gana; ara que la virtut també hi te un lloc: quan n'hi ha prou, ni una forquillada més.

Ara, si sou servides o servits tots a taula, sense perdre temps, perquè, és cosa sabuda que a "taula i al llit al primer crit"

Avui són plats del dia els de sota.

(Transcripció original)

ENCIAM DE MONGETES VERDES

Després de treuren els caps y els fils los couràs en aygua ab un pols de sal y al treureles las posaràs en aygua ben freda, es-correntles després. Les posaràs

al mitg d'una plata y les enrede-ràs a tall d'ornament ab filets d'anxova y cebetes cuytes al ca-liu. El conjunt l'amaniràs ab oli, vinagre, pebre y sal.

RONYÓ EN TIRAS

Tallaràs el ronyó a tires pri-mes, el posaràs per la cassola amb llart, sal, pebre, julivert, cebetes y grans d'all, tot ben picat y hi afegiràs un raig de vinagre y una mica de such, procuran que no arribi a bullir pero que no's fassi massa dur.

CREPELLS

Se prepara la pasta com pera una truita comú, pero afeginthi farina y's va fregint a cullerades com qui fa bunyols.

Els crespells poden fregirse ab oli o llart y ferse grassos o ma-gres, afeginthi sis vol una picada de carn o de bacallá bullit, en aquest darrer cas se anomenan bunyols de bacallá.

V i V

**CASAS
MASCRAU
SA**

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258
TALLER DE REPARACIONES
COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

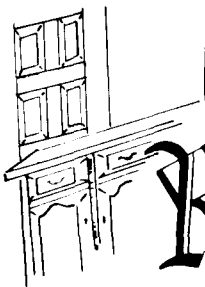

**garden center
costa brava**

83 04 62 - Cta. Comarcal K 25.7
de Girona a S. Feliu Guixóis

LLAGOSTERA
(Girona)

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

**Fontaneria
Electricitat
Calefacció**

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

**RICARD
MONTIEL
I AGUILO**

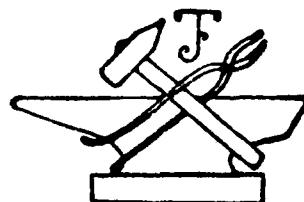
CONSTRUCCIONS

C/. Cadí, 6 (Urb. Rufí)

Tel. 83 07 77

LLAGOSTERA

Joan Turon Rabassedas

FERROS FORJATS

**SERRALLERIA
AMB FERRO i ALUMINI**

C/. Estrella, s/n. - Tel. 83.09.05

LLAGOSTERA

Oferta

**ALDI EN PRECIOS
CONGELA**

 ALDI
el estilo diferente y
los precios más bajos

